Akbaba

— Kekliği düz ovada avlarım!...

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at ⋆ Konfor ⋆ Leziz yemek bakımından

En müşkülpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

Emniyet Sandığı

Tasarruf Hesapları

19 Mayıs Çekilişinde

1 Apartman dairesi veya **25.000** lira

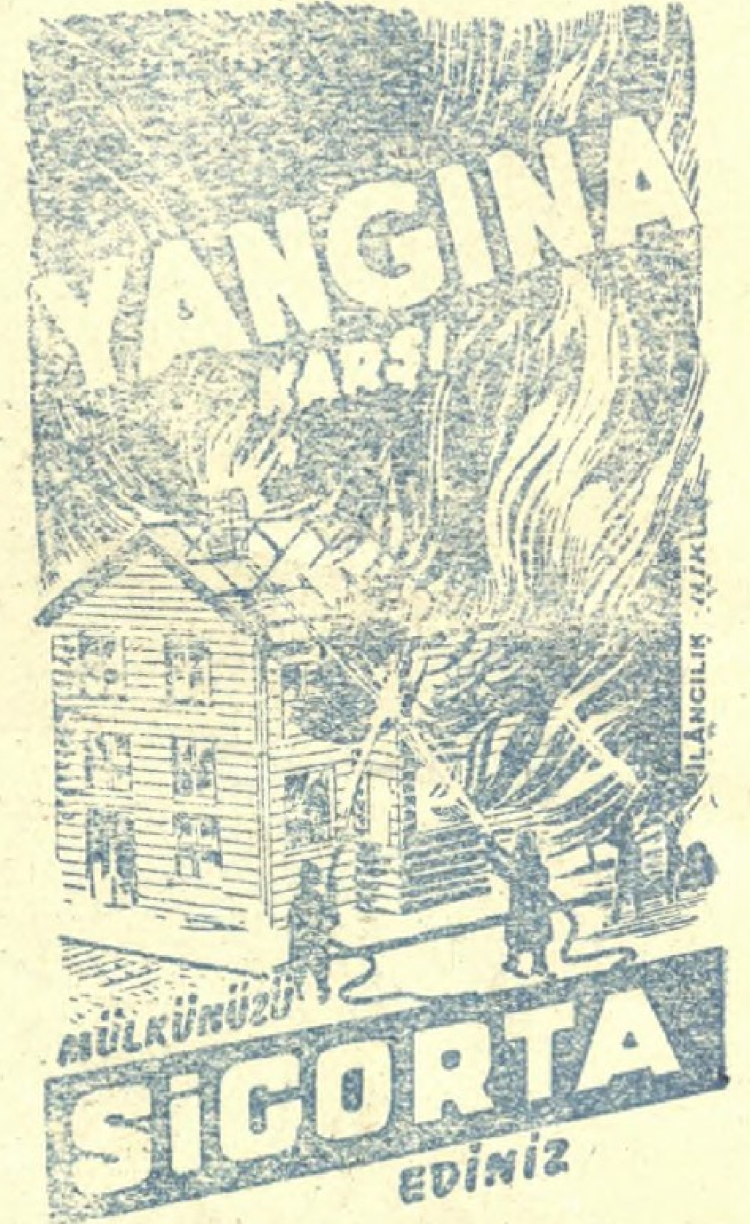
Ayrıca

10.000 **Liralık para ikramiyesi**

TURAL

öksürüğü

keser!

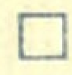

AKBABA

Koleksiyonları

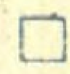
1000 den fazla karikatür,

1000 den fazla yazı..

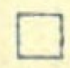

Zarif, sağlam, yaldızlı kapaklar içinde

Fiatı 10 Lira

Birinci ve ikinci ciltler hazırdır

Cilt kapakları 3 lira

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:

★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yiğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinçbaş, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...

★

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.

Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

Telefon

21811

22

Akbaba

Sayı : 56 — Cilt: 3 — 9 NİSAN 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

TÜRK - İNGİLİZ TİCARÎ MÜNASEBETLERİ KARŞISINDA:

Köprülü — Ne yapalım Mister Eden, Türkçede «Eden bulur» derler!

KRAL FARUK

Şu Kral Faruk gibi Cumhuriyetçiliğe hizmet eden var mıdır, acaba? Ama, ters tarafındanmış! Olsun, hizmet, hizmettir! Memleketinden kepazece kovulduktan sonra, krallığın zerre kadar itibarını bırakmadı. Onun gibi, sefahetini rezalet şeklinde ayuka çıkaran adam tanımıyorum. Ağa Han bile yanında bir İngiliz centilmeni kalır!

Kendinin, memlekete dönüp tahta çıkması şöyle dursun, zannederim, Faruktan sonra Mısır'da krallık artık tutunamaz! Çünkü, onun şımarık hâtırası, her kralı tebaasına gülünç etmeğe kâfidir.

Gazetelerde plâj kıyafetli bir resmini görüyorum. Yirminci asırda bir insanın bu kadar muazzam bir işkenbesi olur da, onu bütün imkânlariyle saklaması lâzımken, resmini çektirip her tarafa yayar mı? Bunu gördükten sonra, Firavunlar devrinde bile olsa, Apis öküzüne tapan eski Mısırlılar da böyle bir camızı tahta geçirmezlerdi. Bütün Mısır'ın servetini ve bütün krallık nüfuzunu bu resmi yok etmeğe kullansa, yerindeydi! Tam tersine, kral Faruk, bunun için plâj kapatmıştır.

Plâj kapatmak!... Sefahetin bu derece bayağısı kimin hatırına gelir? Şarkta krallığın gözden düşüp Cumhuriyetin rağbet kazanmasında Farukun tarihî, büyük bir rolü olacaktır. O, çünkü kendi şahsında, bu müessesenin sevimli bir tarafını bırakmamıya var kuvvetile çalıştı. Cumhuriyetçiler ona minnettar olsun! İktidarında şımarık, sevimsiz, müsrif ve sefihti. Resmî hayatı kadar hususî hayatında da vakarını muhafaza etmedi: Çeşitli rakkaseler, gözdeler, evlenip boşanmalar, bir mektepli kızla aşk izdivacı... Nihayet tahtından kovulmakla krallık aleyhindeki hizmetini tamamladı!

Bari ondan sonra tebaasını kaybeden bir hükümdarın vakarlı inzivası içinde yaşasaydı! Hayır, rezalete devam! Ver elini Kapri adası! Banyo safaları, içki âlemleri... Sanki arkasında güzel bir şey bırakmış gibi hatırat yazmalar... İtalyada bar safaları... Dansözlere saldırış!... En sonunda, karısını da Mısır'a kaçırıp hayatının bu faslını da kapadı.

Şimdi gazetelerde kulağının dibinde keman çaldırarak efkâr dağıtan resimleri çıkıyor. Bundan sonra yapacağı tek şey; Parasını sefahetle bitirip sokaklarda dilenmektir!

Aman, bunu yapmasın! Yalnız bu Cumhuriyetçiliğe bir hizmet olmaz. Çünkü insanlar, bir iktidar sahibinin acze düştüğünü görünce, onun vaktile ne kadar şımarık ve küstah olduğunu pek çabuk unuturlar!

Orhan Seyfi ORHON

23

Stalin — Hürriyeti seçtim!...

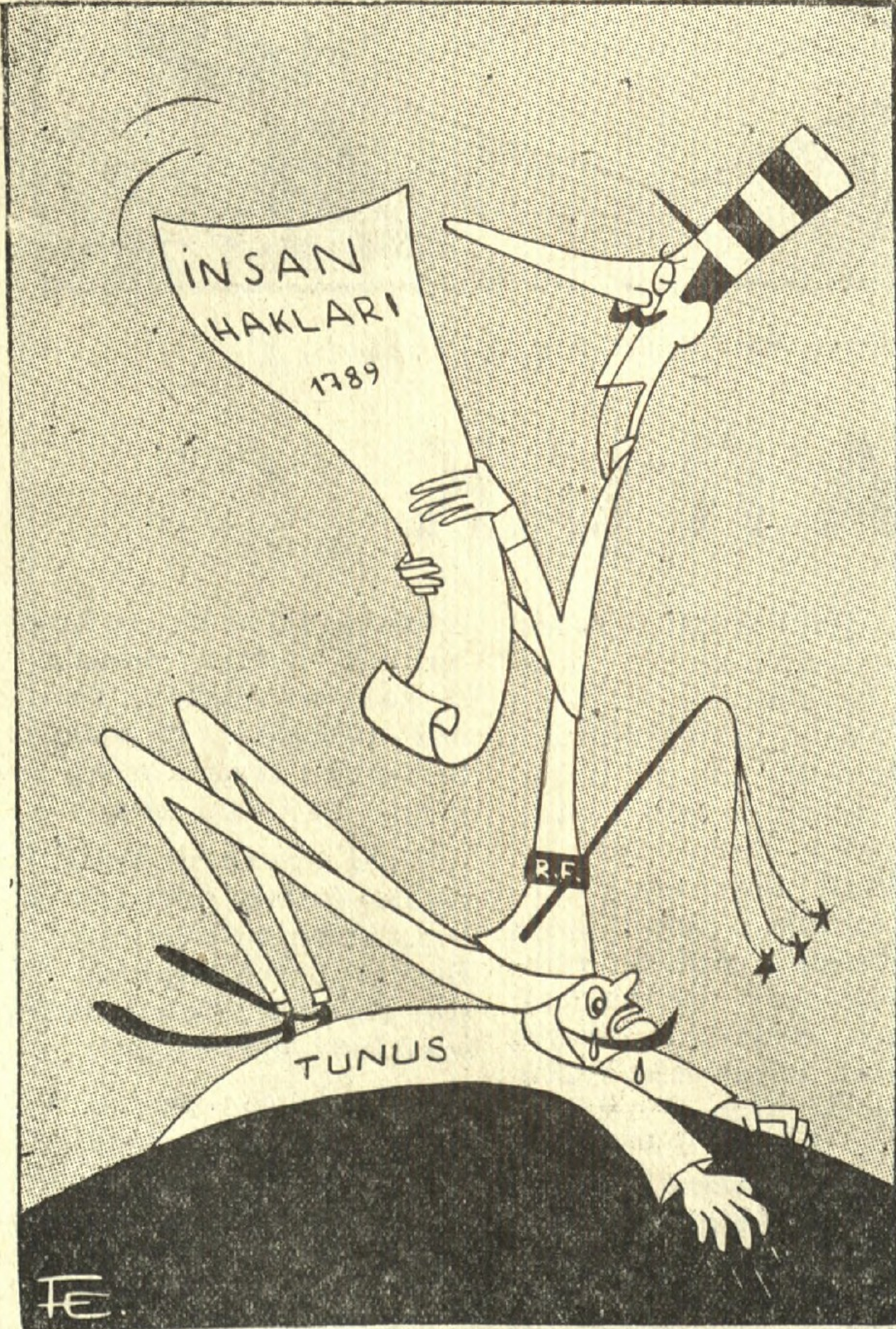
BORÇ MESELESİ

Borçtan bahsediyorlardı. Herkes borcunu ne suretle ödemek itiyadında olduğunu anlatıyordu. Şimdiye kadar bir çoklarından ödünç aldığı halde kimseye borcunu vermiyen Nuri de söze karıştı:

— Alacaklılarımın bana gelip borcumu istemeleri pek gururuma dokunur, son derece sinirlenirim. İnat etmeğe başlarım, o istedikçe bende vermemek arzusu uyanır. Sonuna kadar böyle gider...

— Peki, istemezlerse ne yaparsın?

—Ha, o zaman isteyinciye kadar beklerim!

YAZISIZ!..

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

ONUNCU FASIL

(Karagöz, Hacivadı yumruklarken karısı odadan içeri girer.)

Karagözün karısı — Ne oluyorsun, Karagöz? Gürültüden konu komşu ayağa kalktı! Daha mebus olmadan dövüşmeğe mi başladın?

Karagöz — Prova yapıyoruz, karı! Kongrelere gidince utanmıyalım diye!

Hacivat — Ah, hanım yenge, sormayın bu adamın elinden çektiğimi? Söz dinlemez, lâf anlamaz. İkide bir haksız yere üzerime hücum eder... Doğrusu ya, artık dostluğuna da, arkadaşlığına da sabrım kalmadı! Allah size tahammül versin, sevgili hemşireciğim!

Karagöz — Vay, vay, vay! Ulan, bu ne diller?

Karagözün karısı — Ah, Hacivat Çelebiciğim, siz yine ne de olsa onun arkadaşısınız! Gece, gündüz bir çatı altında değilsiniz ki... Sizin gibi nazik, çelebi bir zata böyle yaparsa, düşünün, benim gibi ağzı var, dili yok zavallıcık kırısına neler yapmaz?

Karagöz — Vay canına! Ağzı var, dili yok, sen misin?

Karısı — Benim ya... Hep içime ata ata bu hale geldim! Gençliğim gül gibi sarardı, soldu. Vaktinden evvel sırma saçlarıma ak düştü! **(Gözlerini siler).**

Karagöz — Aman Allahım, bizim karıda ne numaralar varmış, yahu!

Hacivat — Bilirim, yengeciğim, bu zalimin elinden neler çektiğinizi bilirim! O, size gençliğinizi tattırmadı! Bir, oh, dedirtmedi. Başınıza atmaca gibi bindi. Güzelliğinizi didim didim ditti!

Karagöz — Hey, Hacivat, sulanmıyalım, inerim tepene ha!

Karısı — Görüyor musunuz, Hacivat Çelebi, sizin gibi güler yüzlü, tatlı dilli, anlayışlı bir arkadaşına nasıl muamele ediyor? Ya ben, zavallıcık, onun kahrına nasıl dayanırım?

Karagöz — Çıldıracağım, yahu! Karı, demindenberi beni patakla yan sen değil miydin ?

Karısı — Sus, yalancı! Karşında kendimi müdafaa edeyim diye,, kuş gibi çırpınışlarım için, bak, neler söylüyor?

Karagöz — Vay, o kafama inen terlikler, kuş kanatları mıydı? Ulan, Hacivat, Allah için gördüğünü söylesene!

Hacivat — Yoo, and verme Karagöz, ben çoluk çocuk sahibiyim! Hatırını hoş edeyim diye, kimseye iftira edemem! Hakçasını istersen söyliyeyim: Allah şahit, hanım yengemin elcağızıyle yapıp ikram ettiği sakız tatlısından yedim. Pişirdiği köpüklü kahvesini içtim. Hele o sigaralar, o sigaralar!... Hiç bir yerde bulunmaz, eski yaldızlı birinci nevi sigaralar!... Ondan, misafir olarak gördüğüm ikramlar bu! Senden de küfür, hakaret, sille ,tokat... Yalan mı?

Karagöz — Hani yalan da değil! Bu türlü anlattın mı, bütün kabahat bende oluyor. Hacivat, mebuslukta da bu ağzı kullanırsan, yalnız senin değil, senin sayende benim de sırtım yere gelmez. Millet bizim tarafımızdan olur. Karşı durana duman attırırız.

Hacivat — **(Dişlerini gıcırdatarak)** Nihayet anladın kıymetimi demek!

Karagöz — Anladım, hem de öyle anladım ki, benim kadar kimse anlıyamaz. Allah kısmet eder de mebus oluverirsek, beni yalnız bırakmazsın, değil mi Hacivat?

Hacivat — **(Yan gözle öfkeli öfkeli bakarak)** Hele, olalım da görüşürüz!

Karagözün karısı — Kuzum, Hacivat Çelebi, deminki kavgalı, gürültülü münakaşaların sebebi neydi?

Karagöz — Eh, Hacivat, şimdi hapı yuttun! Ne palavracı, ne düzenbaz olduğun meydana çıkacak! Beni nasıl kandırdığını bizim karı da anlıyacak! İnşallah, yiyip içtiklerini burnundan fitil fitil getirir!

Hacivat — Hanım hemşireciğim, evvelce anlatmıştım ya... Mebus olabilir miyiz, diye bir şey aklıma geldi. Halk, bizi tanır, sever, diye düşündüm, malûm ya, demokrasi devrindeyiz, mebus olmak için lâzım olan da bu!

Karagözün karısı — Doğru, Hacivat Çelebi!

Karagöz — Akiydesini, şekerini anlatsana!

Karısı — Ne kıydesi, şekeri?

Hacivat — Karagöze bakmayın, hemşire, o aklına geleni söyler!

Karagöz — Hey Allahım, sen sabır ver! Hacivat, beni mebusluk imtihanına çektiğin gibi onu da çeksene! Antipirinden, ayıklıktan, dinden, mezhepten, sağdan, soldan bahset bakalım?

Karısı — Ay, mebusluk imtihanla mıdır?

24

Karagöz — Hem de ne imtihan! Ne ahret sualleri! Allâme olsa cevap veremez!

Karısı — Bunu hiç işitmemiştim!

Hacivat — (**İstihza ile gülerek**) Ne münasebet? Öyle şey olur mu, efendim! Mektep mi bu? Karagöz söyler!

Karagöz — (**Yumruğunu kaldırıp üstüne saldırarak**) Dünya bir araya gelse, seni tepelerim artık!

Karısı — (**Ayağından terliğini çıkaracak gibi yaparak**) Çek elini bakayım!

Karagöz — (**Sinerek**) Şey... Kızma, karıcığım, şaka yapıyordum!

Karısı — Aman, ne ayıp şey, ne ayıp şey! İnsan, misafirine el kaldırır mı?

Karagöz — Öyle ya, kocası mı bu!

Karısı — Anlatın, Hacivat Çelebi, mesele neydi?

Hacivat — Arzettiğim gibi, mebus olmayı düşündükten sonra; Karagöz, kalk bize gidelim de bu işleri konuşalım, dedim!

Karagöz — Ne? Size mi?

Hacivat — Evet, fakirhaneye, yani? (**Karagöze karısı ters ters bakar.**)

Karagöz — Ulan, cimri herif, kime benzediğini söyletme bana.. Sen evine adam mı çağırırsın? Su içecek diye ödün kopar!

Karısı — Sonra Hacivat Çelebi!

Hacivat — Sonra efendim, Karagöz, ille bize gidelim, diye tut turdu. Ben: Olmaz, Karagöz, öğle üstü iş zamanıdır, hanım yengemizi rahatsız etmiyelim, dedimse de dinletemedim! (**Karagöze karısı tekrar ters ters bakar!**)

Karagöz — Bu herif, mebus olursa vallâhi beni astırır!

Karısı — Geldiğinize isabet ettiniz, sizin için teklif yok ama, bu münasebetsiz böyledir. Eve hep iş zamanı, habersiz misafir getirir, bizi herkese mahcup eder.

Öğüt!..

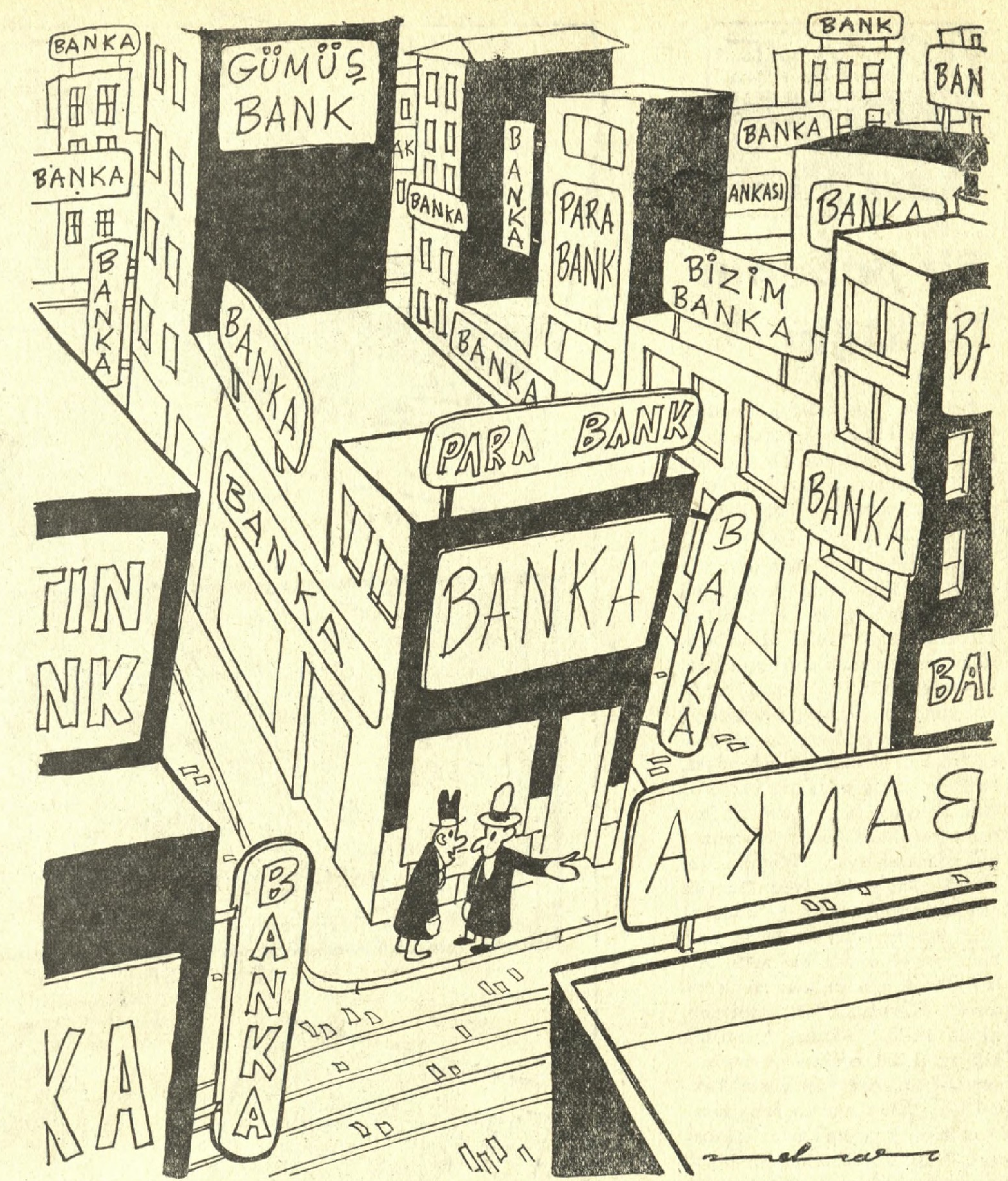
Bir gün durulacak elbet
Sular bulana bulana!
Her nehir bir deniz arar
Dağda dolana dolana!

Temelsiz çatı, dam olmaz,
Kökü havada çam olmaz,
Her sakallı babam olmaz
Kanma olana olana!

Gez hakikat dünyasında,
Olma işin hülyasında,
İnanma sen rüyasında
Milyon bulana bulana!

Ne sağa sap, ne sola sap,
Her işte bir ince hesap!
Dolaşırsın bakkal, kasap,
Yoksa yalana yalana!

ÇİMDİK

— Nerede oturuyorsunuz?..
— Bankalar caddesinde...
— Rica ederim sarih adres verin!...

Sonra, Hacivat Çelebi?

Hacivat — Yolda bir türküdür tutturdu!

Karagözün karısı — İçti mi?

Hacivat — Hayır, ben görmedim!

Karagöz — Çok şükür, bir tek doğru lâf etti!

Karısı — Lâkırdıyı kesme! Sonra?

Hacivat — İşte bu minval üzere eve geldik. Kapıdan girip yukarıya çıkınca...

Karagöz — Ulan, orasını neye çabuk geçiyorsun?

Karısı — Lâkırdıyı kesme, diyorum sana! Sonra Hacivat Çelebi?

Hacivat — Sonra efendim, kahvelerimizi içip sigaralarımızı tellendirdik. Karagöze: Mebus olursak, neler yapmak istediğimizi kararlaştıralım, aramızda söz birliği edelim, dedim!

Karagözün karısı — Doğru, öyle yapmak lâzım!

Hacivat — İnsan,, oturduğu yerde mebus olmaz. Bir partiye girmeli de ismini mebus namzetleri arasına koydurtmalı. Her işin bir yolu, bir erkânı vardır!

Karagözün karısı — Doğru, haklısınız Hacivat Çelebi! Her mesleğin usulüne uymak lâzım!

Hacivat — İşte böyle dedim, diye üstüme hücum etti. Sille tokat... Alt tarafını anlatmayım artık!

Karagöz — Tuu! Ne edepsiz herifmişim be! Hani, neredeyse ben de inanacağım!

Karısı — Kusuruna bakmayın, Sizi sevmesine sever ama, kaba adamdır. Onun böyle inceliklere aklı ermez. Siz ona yol gösterin. Edep, erkân öğretin. Hangi partiye girmek münasipse o partiye kaydettirin. Vakit kaybetmemeli. Herif, giy külâhını, düş Hacivat Çelebinin peşine bakayım!

Karagöz — (**Hacivada yavaşça**) Hacivat, sepetleniyoruz!

Karısı — Alimallah, bu işi de kahveciliğine döndürürsen, şu, bu demem senden çatır çatır ayrılırım!

Karagöz — (**Yavaşçacık**) Ah, nerede o günler!

Karısı — Anlıyamadım, ne dedin?

Karagöz — Ah, nerede o mebus olacağımız günler, dedim!

Karısı — Ha, böyle de!

Karagözün oğlu — (**İçeriye telâşla girer.**) Baba, konu, komşu kapıya toplandı. İlle mebuslarımızı göreceğiz, dileklerimiz var, diyorlar!

Karagöz — (**Şaşırarak**) Ne konusu, komşusu? Ne mebusu? Ne dileği? (**Pencereden sokağa bakar.**) Eyvah,, Hacivat, dışarısı mahşer! Kapıya kuyruk olmuşlar!

Hacivat — (**Baygınlıklar geçirerek**) Aman, bana bir yudum su!......

— Onuncu Faslın sonu —

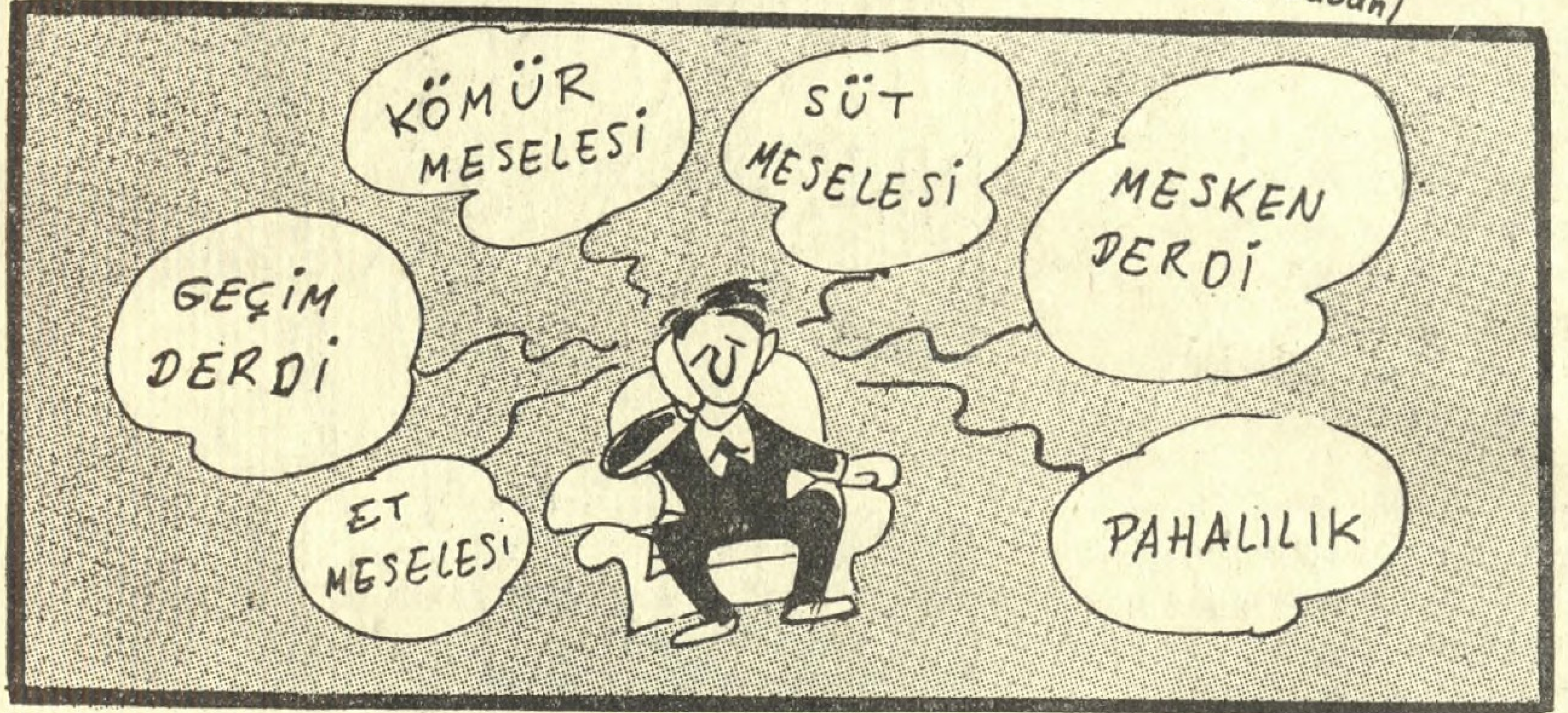
25

HİKÂYE

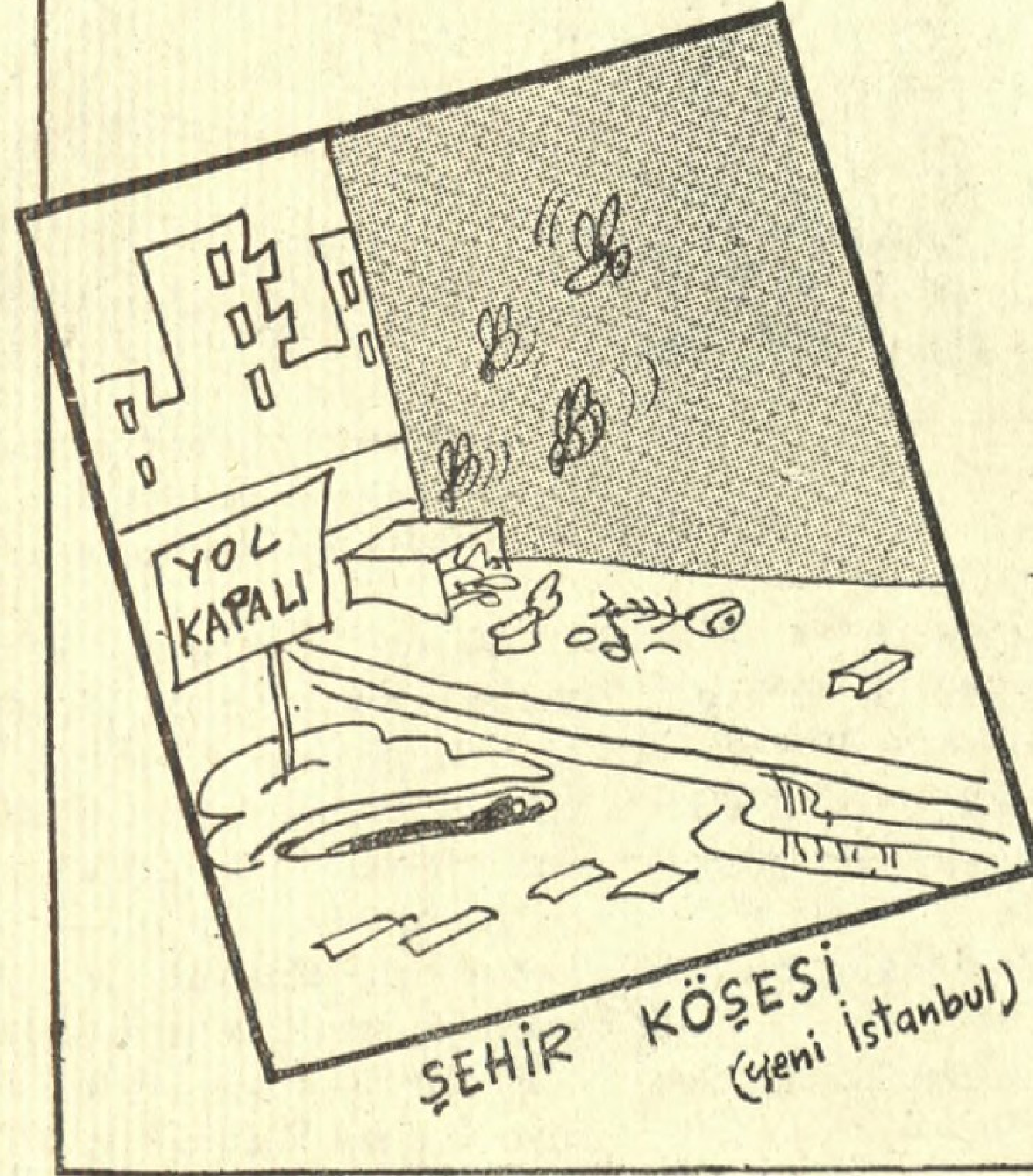
Bir Babanın Oğlu

AKŞAMDAN AKŞAMA (Akşam)

SABAH PENCERESİNDEN (Yeni Sabah)

DÜŞÜNCELER (Hürriyet)

ŞEHİR KÖŞESİ (yeni İstanbul)

HADİSELER ARASINDA FELEK (Cumhuriyet)

Gazete fıkralarından ilhamlar!...

Babasını geçenlerde tanıdım. Gayet mütevazi, son derece derli toplu, kendi halinde bir adamdı. Nesli münkariz olmuş bir insan cinsinden gelmeydi. Son kalıntılardan biri, âdeta... Bana:

— Ah beyefendi, diye dert yandı, Allah razı olsun şu anayasa dilini değiştirip de eski haline getirenlerden... Yoksa oğlumla aramızda anlaşmak imkânını dahi kaybedecektik. Mahdum bendeniz, şimdi bilmecburiye onları öğrenecek de, bendeniz de kendisinin meselâ Vekâletten mi, yoksa, başka bir mevzudan mı bahsettiğini anlıyacağım... Efendim, zamane çocukları bizim devrimizdekilere benzemiyor. Bakınız size bir hâtıramı nakledeyim. Bundan çend sene mukaddem, Şehzadebaşında ikamet eylerdik. Peder merhum, gayet celâlli bir zattı. Allah rahmet eylesin, pek çabuk kızardı. Karşısında söz söylemek, kimin haddi? Arasıra huzuruna çağırıp iltifat ederse ne mutlu... derdik. Bir gün bendeniz Taksimdeki Talimhanenin arka taraflarında oturan halamda kalmıştım. Ertesi sabah erkenden bizim tarafa geçecekken Tepebaşında bir arkadaşıma rastladım. Oradaki kahvelerden birine girdim. Tam kahvemi içerken karşı kaldırımda bizim komşulardan Beyoğlu hâkimi Muslih beyi görmiyim mi? Bütün keyfim kaçtı. Bey, benim ne biçim insan olduğumu çok iyi bilir ama, o zaman Beyoğlu bizlere açık değil. O sabah vakti ne arar bu genç orada diye aklına bir şey gelirse diye üzüntüden yemez içmez olmuştum., Öyle ki, peder bile meseleyi farketmiş. Her zaman neşeli iken somurtup durduğumun sebeplerini sordu. Olanı anlattım. Ne dese beğenirsiniz? «Merak etme, Beyoğlu hâkimi senden daha doğru bir adam olduğu için, seni görmekle bu herif buralarda ne arıyor sabah vakti, gibilerden bozuk bir fikre kapılmaz...» Öyle mahçup olmuştum ki, tarif edemem... Şimdikilerde böyle hisler aramak lüzumsuz. Çünkü zaman değişiyor. Her şey gibi âdetler kıymet verdiğimiz şeyler de değişecek elbet... Ama kuzum bunun bir derecesi yok mudur? Bizim mahdumu tanıyorsunuz Daha lisenin onuncu sınıfında. Geçen gün gelmiş,

— Baba, diyordu, nasıl içiyorsun o birinci nevi'i be!... İnsanın nefesini tıkıyor. Hep de kurtlu içi. Tekel birası gibi fazla dinlendiriyorlar galiba, zehir gibi!..

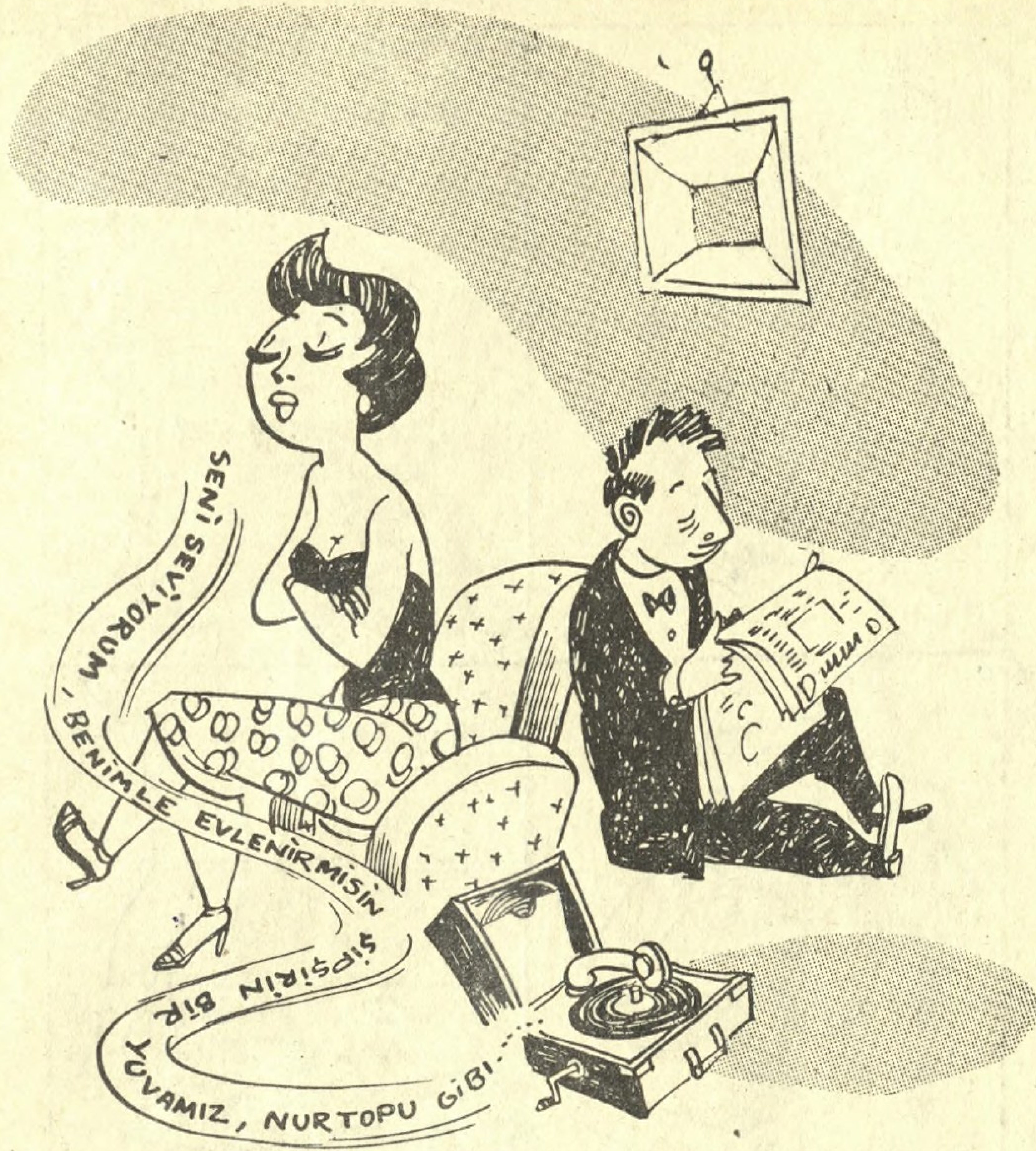
— Oğlum, dedi, sen biranın nasıl yapıldığını bilir misin? Ben bu yaştayım, daha öğrenmek lüzumunu duymadım...

— Bırak baba, boş ver diskura şimdi, dedi.

— Diskur da nedir? diye soracak oldum.

— Yeni terimdir, sen anlamazsın! dedi. Görüyorsunuz ya, beyefendi, şu terim dedikleri yeni ıstılahlar babayı oğula yabancı etti alimallah... Ha... Size onu nakledecektim. Bizim zamanımızdaki terbiyeyle şimdiki terbiye çok farklı oldu. Bir kere oğlan, bilmem ne genel meclisi âzasındanmış gibi, ulansız, küfürsüz lâkırdı etmiyor. Bilir miyim? Meğer bu gayet tabiî imiş. Hattâ siyaset icabıymış. Yeni müttefiklerimizin halk tabakası böyle konuşuyorlarmış. Bizimkinin ileride büyük bir diplomat olacağı bundan anlaşılmak gerek, ama, nedense bir türlü aklım yatmadı benim. Ha... ne diyordum? Geçenlerde yine, bir gün eve geldi. Baktım, yanında kendisinden az kabaca bir genç kız var.

— Oğlum bu hanım kim? diye sordum.

BİR KELİME...

İki ahbap arasında:

— Karım bir haftadanberi benimle konuşmuyor.

— Neden?

— Kendisi ile konuşurken ağzımdan münasebetsiz bir kelime kaçtı da..

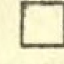
— Aman birader, ne olur şu kelimeyi bana da öğret!..

MÜRÜVVET!

Dilenci — Bayım, Allah rızası için bana bir kaç para sadaka ver de bu mürüvvet günümde beni sevindir...

Yolcu — Oğlunu, kızını mı evlendirdin?

Dilenci — Yok bayım, bugün dilenciliğe başlıyalı tam yirmi beş sene oldu da!

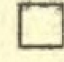
KENDİ KENDİNE?

İki genç kız arasında:

— Ahmetle evlenmeğe karar verdim. Fakat sakın kimseye bir şey söyleme...

— Neden? Gizli mi?

— Yoo... Daha Ahmedin haberi yok da!...

AŞK ENDÜSTRİSİ!..

— Aman baba, ne görgüsüz herifsin yahu... Kaç kere söyliyeceğiz sana, nişanlım Cevza...

— Ay, sen nişanlandın mı? Bize haber vermeden mi?

Bizim oğlan, kıza döndü:

— Boşver, dedi, artık ne de olsa yaşlanıyor...

Kızamadım. Hiddetlenemedim bile. Taş kesilmiştim. Aradan üç, dört gün geçti! Yanında bir başka genç kızla eve geldi bizim oğlan.

— Yavrum, bu hanım kim? Yoksa nişanlın bu da, ben mi unuttum? diye sordum, bu sefer. oğlum kahkahalarla güldü, hem de yüzüme karşı; âdeta burnuma gülercesine...

— Yoook, baba, dedi, bu benim değil, bizim Necminin nişanlısı...

— E, seninki nerde?

— Bilmem, herhalde maça gitmiştir. Ben de Necmininkini aldım gelirken...

Dört, beş gün sonra, yanında daha güzel bir hanımla eve geldi.

— Oğlum, dedim, bir kenara çekip, bu hanımı Necmi beyin nişanlısına benzetemedim....

— Tabii benzetemezsin, bu, o değil ki...

— Ya... e, kim öyleyse?

— Bizim Halit'in karısı...

— Halit nerede?

— Ne bileyim yahu? Amma da ahret sualleri soruyorsun ha, ben Halidin çobanı değilim ya...

Bir müddet daha geçti. Bir gün bizim oğlana Beyoğlunda rastladım, yanında sarışın bir kadın vardı. Anladım, ya birinin karısı, yahut bir başkasının nişanlısıydı. Asabım bozulmasın diye hiç oralı olmadım. Görmemezliğe geldim. On, on beş adım sonra, oğlumun arkadaşı Necmi beye tesadüf ettim. Onun da yanında esmer bir hanım vardı:

— Oooo, bey amca, dedi, öpeyim elinizi, ne zamandır ziyaretinize gelemedim...

— Teşekkür ederim evlâdım.

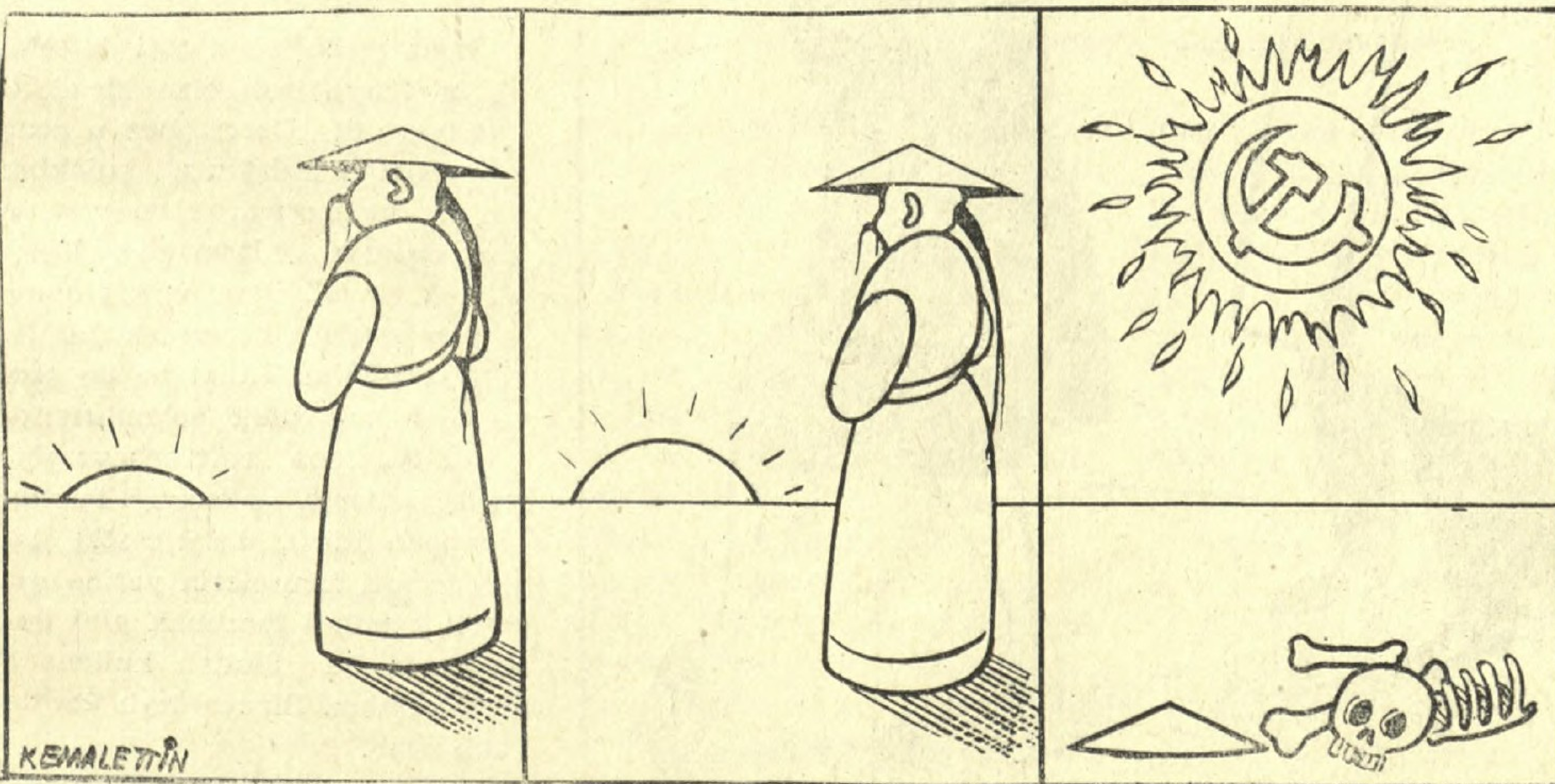
— Size Neclâyı takdim etmeme lüzum yok tabiî...

— Neden lüzum yok?

— Yoksa daha tanışmadınız mı? A, işte oğlunuzun karısı... Sizin neniz olur? Durun bakayım? Ha, gelininiz sahi, gelininiz...

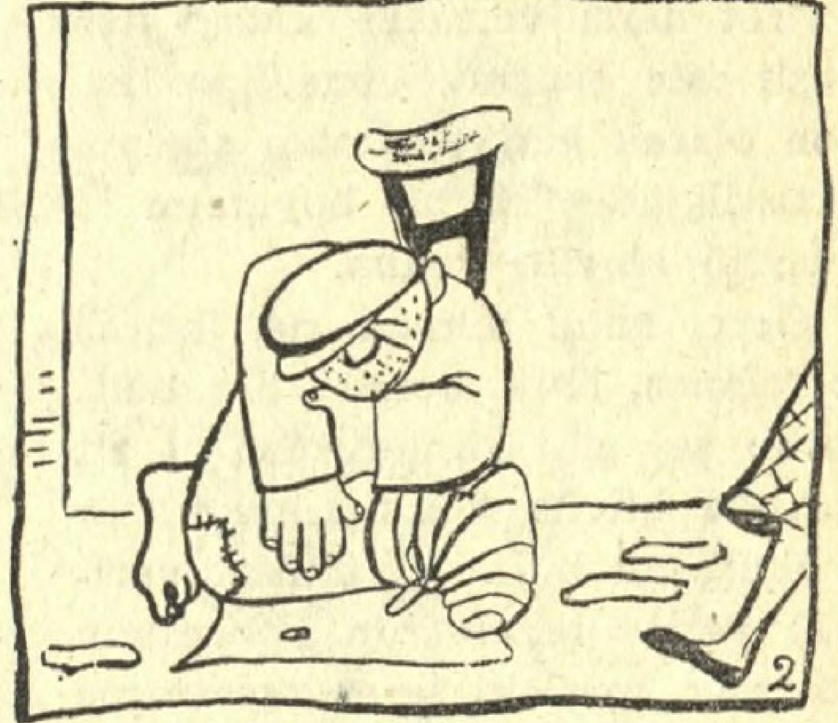
İşte azizim, oğlumun karısiyle de böyle tanıştım. Ben, hani Tepebaşında bir sabah kahve içerken görüldüm diye uyukuları kaçan ben...

Hikâyeci

Çin lideri Mao Tse Tung'un «Büyük dostluk» başlıklı beyannamesinden :
«— Komünist partisi üzerimizde güneş gibi parlamaktadır...»

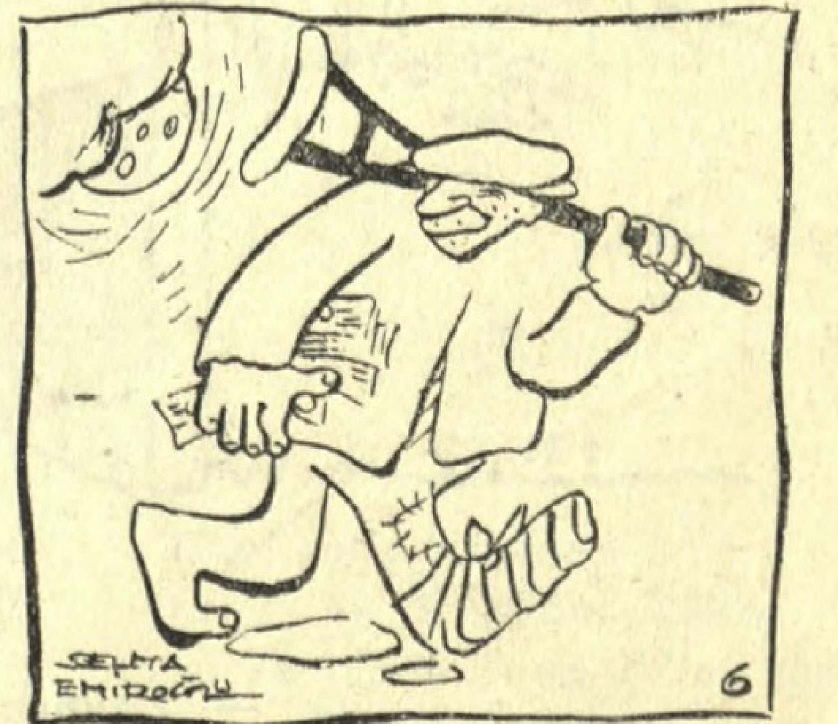

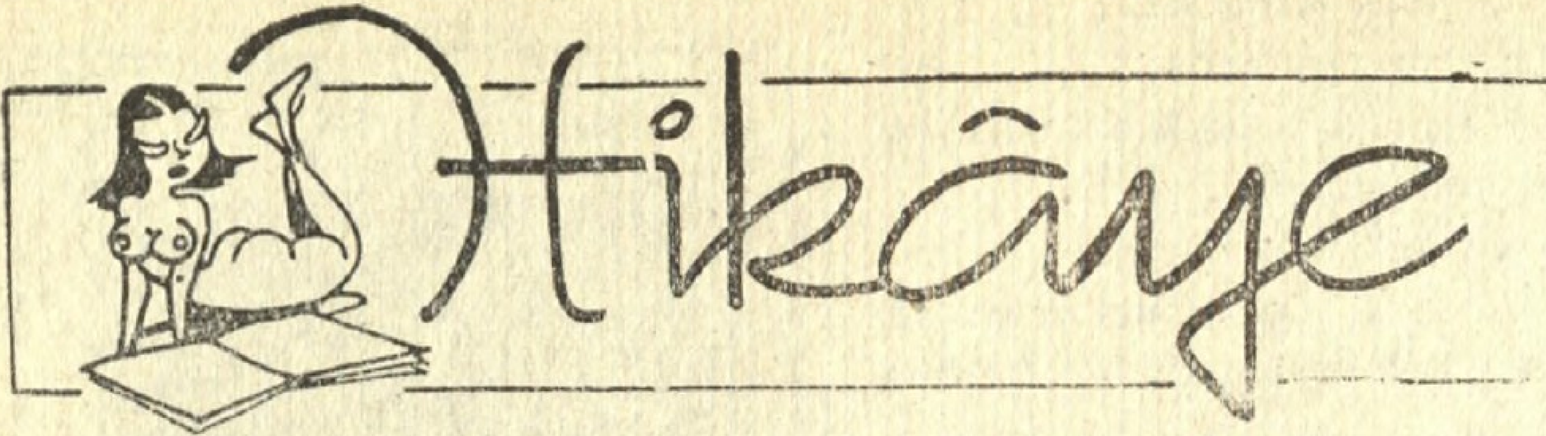

Rikkatçik!...

Nasıl Yerli Film Yıldızı Oldum?..

Camilerde pabuç hırsızlığından kibar aile çocuklarına âdabı muaşeret dersi vermeğe kadar her çeşit işte şansımı denediğimden, son olarak geriye kalan sinema artistliğinden de bir boyumun öl çüsünü alayım dedim.

Gerçi kanlı bilmem ne, ihtiras lı falanca, ölüm kokulu her hangi bir şey gibi isimleri olan ve alt larında büyük Türk filmi yazılı (küçüğünü bulana mükâfat verilir) yerli rezaletlere burnumu sokmak, meslekî şeref şecereme aykırı bir şeydi. Fakat bir kere şeytana uyuverdim.

Bu şeytana uyma anlarında bile her şeyi usulünce yapmayı se ven mazbut bir insan olduğumdan, nasıl gangsterliğe bu işin elifbası olan reçel hırsızlığından başlıyarak kademe kademe yükselmişsem, sinema artistliği rezil liğine de A harfinden girmek arzusunu gösterdim.

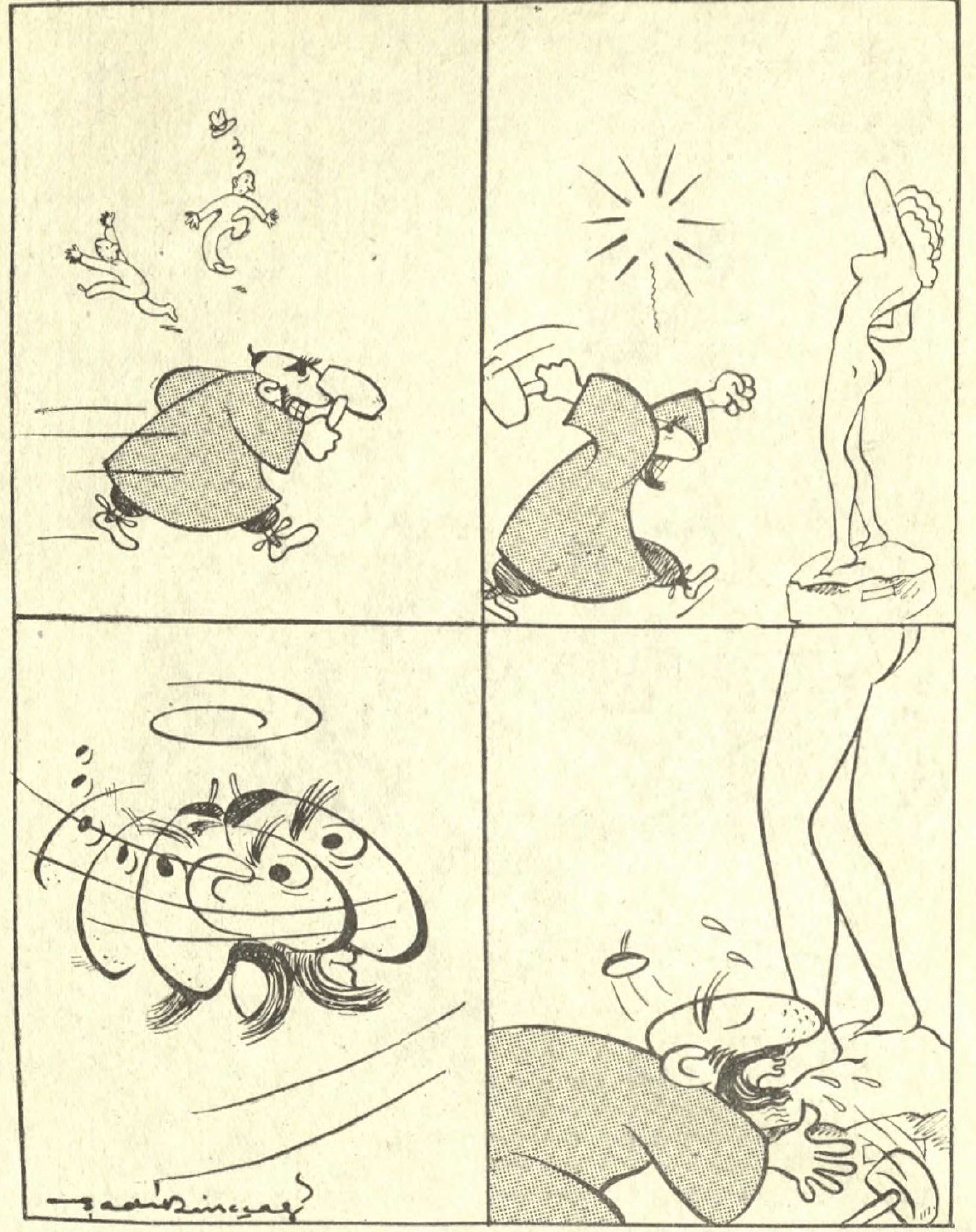
İlk iş olarak gayet büyük Türk filmleri yapmak gibi asil bir düşünce uğruna çabalıyan şir ketlerden birine kendimi takdim etmem lâzımdı. Bu mühim bir şeydi. Husisiyetlerini bildiren bir mektup yazdığımda, benim kendilerine lâzım ve uzun zamandan beri aradıkları şahıs olduğumu anlamalarını istiyordum. Bunun için de evvelâ satış arttırmak insanî gayesile, kabiliyet gibi herkesin kendinde olduğunu sandığı bir sıfatı istismar ederek «Genç İstidatlar» sayfaları açan dergileri tetkik etmem gerekiyordu. Çünkü ne de olsa o sayfalar, yerli filmci liğimizin istediği şeyleri bilen ve arzu edilen unsurları varlıklarında buldukları için de bütün lüzumlu hususiyetlerini ortaya koyan şahıslarla doluydu. Bu düşünceyle, işime yarayacak mecmualardan iki yüz elli gram kadarını ehven fiyatla satın alarak eve geldim.

İlk karşılaştığım resim, başında kocaman bir kovboy şapkası, bunun altında da iki adet gözünün bile görünmesine meydan bırak mayan maskesile yakışıklı olduğunu yazan aklı selim sahibi bir hevesliye aitti. Doğrusu bu resmi görmeseydim belki sinemacılık arzumdan vazgeçerek yine eski mütevazi meşguliyetlerimden biri ile, Suriyeden gelen müstamel Amerikan ceketlerine karşı kelepir fiyatla besili tazeler devretmek, polis romanlarında okunan değil de sadece çekilen esrarlardan sat mak veya hiç olmazsa, polisi, aldığı maaşı hak ettirmek için uğ raştıracak faili meçhul cinayetlerden birini işlemek gibi işlerim le vakit geçirebilirdim. Lâkin acayip bir şapkayla kafamın kabaklığını gizledikten ve faraza siyah bir kadın çamaşiriyle de tur fanda bir yerelmasını andıran su ratımı örttükten sonra, benim çir kinliğimden de eser kalmıyacaktı. Böylelikle en mühim dâva hal ledilecekti.

Diğer resimlerden biri de, elin de telefon ahizesi olan bir delikanlıya aitti Gerçi ben o genç gibi ağızlığı kulağıma, kulaklığı da ağzıma dayıyarak ve ucunda karşı tarafla anlaşmamı sağlıyabilecek bir teli olmayan telefonlarla konuşmasını becerecek kabiliyette değildim. Fakat ne de olsa vaktiyle bazı ufak dolandırıcılık işlerimde, bana referans verebilecek herhangi bir enayiyi tanımadığımdan ötürü, bizzat o sözü geçer değerli kimselerin yerine geçerek kendimi tanıtmak gibi durumlarda bu âletten kullanmış bir adamdım. Binaenaleyh ümitle nebilirdim.

Üçüncü resim kuvvei maneviyemi kıracak mahiyette idi. Zira bir kıza aitti. Hem de dans etme

YOBAZIN MACERALARI :

Yobaz resim sergisinde!...

— Kaynananızın kanı zehirlenmiş hanımefendi!.
— Ya!... Geçen gün dilini ısırmıştı ondan olacak!...

adet de film için istidatlı çocuğu olan bir kızcağıza... Ben ise erkek tim. Pek sıkışırsam entariyle fal'an vaziyeti idare edebilir, dansı, hattâ yemek pişirmesini öğrenebilirdim ama çocuk,, hem de sinemaya kabiliyetli çocuklar doğurabileceğimi sanmıyordum. Zira şimdiye kadar muhtelif işlere burnumu sokmama rağmen çocuk doğurmayı hiç denememiştim.

Dördüncü resmin sahibi silâh kullandığını yazıyordu. Bendeniz ise, şerefli mazimde, attığım kurşunları öldürdüğüm insanların iki kaşı ortasına isabet ettiremiyor idiysem bile, bir gözünün üstünden, göbeğinden veya cehenneme kadar naklini sağl'ıyacak herhangi bir yerinden vurabilecek kadar nişancıydım.

Bir başkası Tarzan gibi bağırdığını ve kundaktaki çocuklar gibi ağlamak taklidi yaptığını bildiriyordu. Tarzancayı değilse bile, iyi anırmasını becerirdim ve şimdiyi pek bilmem ama, hatırladığıma göre, ilk doğduğum zaman, bebekler gibi ağlamasını o kadar mükemmel yapardım ki, biraz sinirli olan sevgili annem, susmam için babamın çoraplarını ağzıma tıkamaktan başka çare bul'amazdı.

Sinemaya istidatlı çocuk doğurmak hariç, ilk sayıdaki namzetlerin hepsiyle boy ölçüşebilecek durumda olmak cesaretimi arttırmıştı.

Diğer mecmuadaki ilk sanatkâr, korsanlığa meraklı olduğunu yazıyordu. Ben de şahsen bu gibi ciddî çalışmalara saygı gösterenlerden olmama rağmen, maalesef korsanlar zamanına yetişmek talihine varmadığımdan, böyl'e bir hevesim de yoktu.

Bir tanesi çingenece bildiğini yazıyordu. Bir çok defalar bana çingene diyenler çıkmasına rağmen ne yazık ki, bu önemli lisan hakkında kayda değer bir bilgim yoktu. Buna karşılık da Patagonyaca ile kuş dili bilirdim. Üstelik papağan taklidi de yapardım.

— Çok yoruldum... Muayene tam üç saat sürdü...
— E, nen varmış?.
— Bilmem... Sormayı unuttum!...

İkinci sayıda kuvvei maneviyemi kıran genç, yüzme bildiğini söyliyeniydi. Sinema için böyle bir şartın lüzumu beni oldukça ürkütmüştü. Gerçi pek sıkışırsam rejisöre bu hususta da bana güvenebil'eceğini temin edebilirdim. Ama ne yalan söyliyeyim, denizi, sıcak havalarda ayağımı sokmaktan öteye sevmezdim. Bütün olarak bir kere girmiştim, o da sandal devrilmesiyl'e olmuştu ve tuzsuz yemek âdeti edinecek kadar da su yutmuştum.

Sonra bir de sportmen vardı. Güreş, boks, kürek, bildiğini, voleybol da oynadığını yazmıştı. Sporun ise benim için önemli maçlarda karaborsa bilet ticareti yapmaktan başka mânası yoktu.

Bu herif her halde olimpiyat komitesine göndereceği fotoğrafını yanlışlıkla buraya yoll'amış olacaktı.

Eskiciden aldığım mecmuaların son iki yüz ellinci gramını da tetkik ettikten sonra bu işin maskeli, ağzı sigaralı, fesli, kovboy, korsan ve bedevi kıyafetli resimler çektirmek ve kabilse bu sırada elinde bir telefon, müzeye lâyık bir piştov veya telleri ol'mayan bir kıtara bulundurmak gerektiğini, şayet kaburgalarının hepsi birden sayılabilecek kadar zayıfsa da soyunmak lâzım geldiğini öğrenmiş bulunuyordum. Sıfat olarak da bir nakil vasıtası kullanmak, artistliğe hevesli olmak, Ferdi Tayfur ve Lorel Hardi taklidi yapıp dans bilmek lâzımdır.

Ben bütün bu taliplerden aşağı kalmamalıydım. Kasketten sarığa kadar başa giyilebilecek ne varsa ve bir insan objektif karşısında eline hangi saçma şeyleri alabilirse, bütün onları bir araya toplıyarak fotoğrafımı çektirdim. Mektuba da şunları yazdım.

Pek sayın efendim,

Resimde gördüğünüz şeyleri kafasına geçirebil'ecek, yüzü de yerli filmlerde jön prömiye oynamağa hak kazandıracak çirkinlikte (Frankeştayne) benzer, artistliğe hevesli bir gencim. Otomibile trene, tramvaya binmesini bilir gayet iyi radyo çalarım. Gramofondan da anladığımı söylerler. Kısacası çocuk doğurmaktan başka her şeyin hakkından gelirim.

Adres: Bakırköy, Emrazı Akliye ve Asabiye hastahanesi, zır deliler koğuşu başgardiyanı Melek İsmail' ayağiyla, babamın oğlu ben...

Ve çok geçmeden mektubun cevabı geldi.

Şimdi artistim.

Bülent ORAN

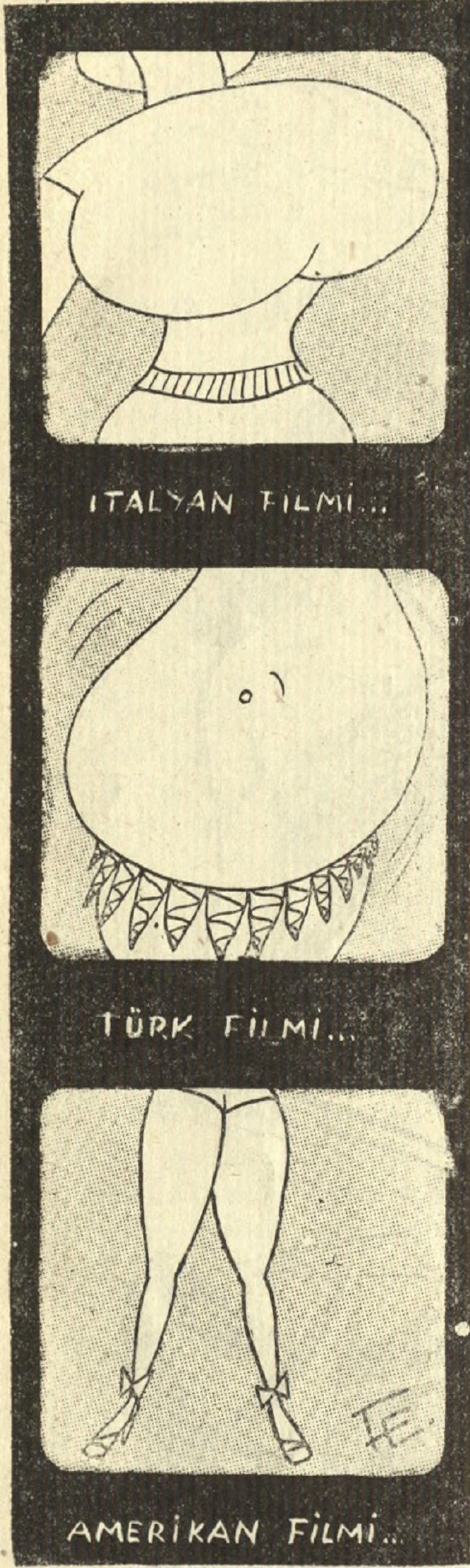

ÇARE !

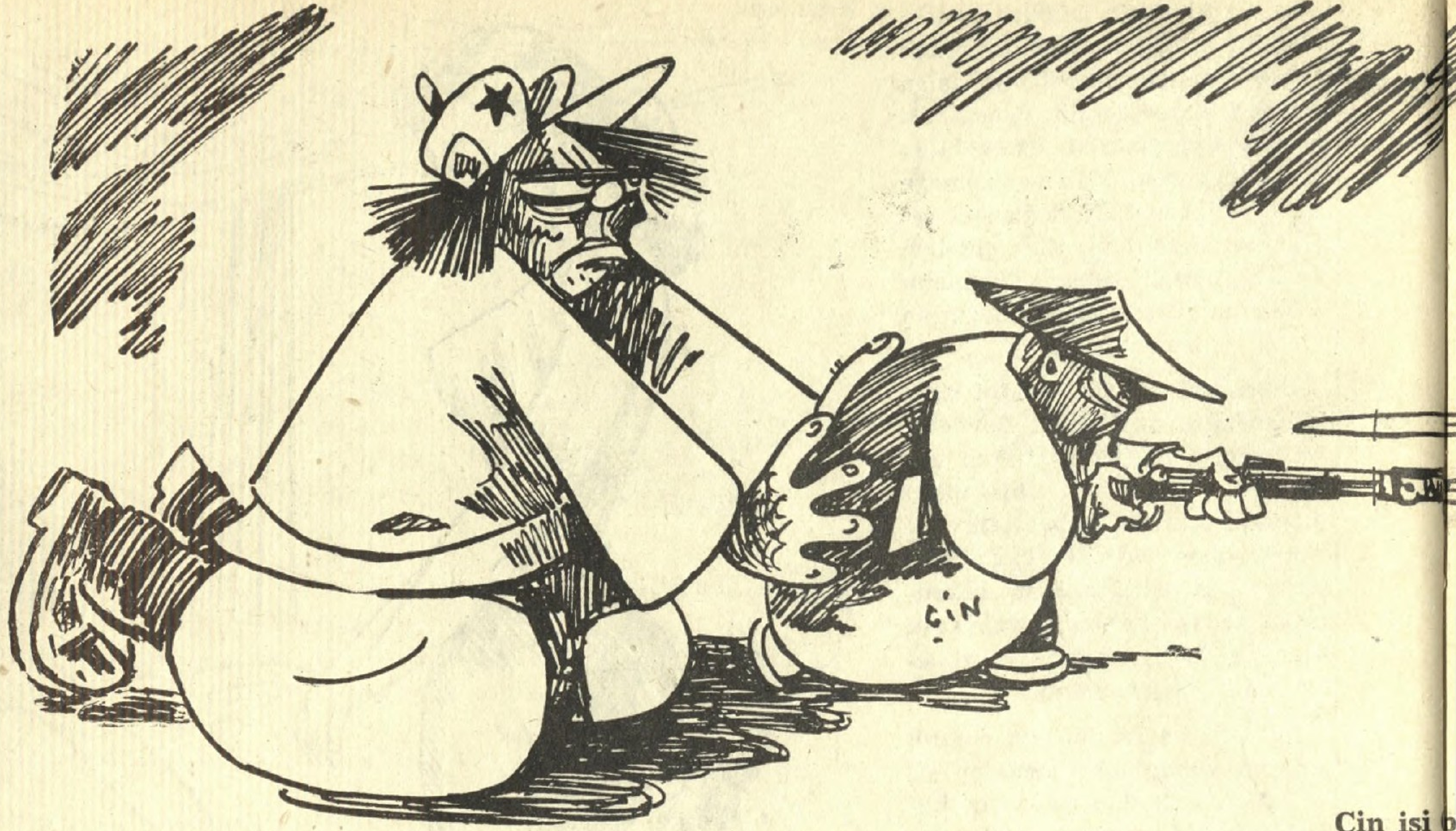
Karı koca arasında :

Erkek — Eyvahlar olsun... Barometre şiddetli soğuklar gösteriyor... Ne yapacağız?

Kadın — Bilmem. İstersen barometreyi sobalı odaya alalım!..

YAZISIZ!..

Çin işi

İstanbul Notları

Yürüyen Kaldırım!..

Altıncı Şube, yani Seyrüsefer şubesi müdürü Orhan Eyüboğlu'nu makamında ziyarete koştum. Maksadım, bütün meslekdaşları atlatmaktı. Ama galiba onlar beni atlattılar. Çünkü :

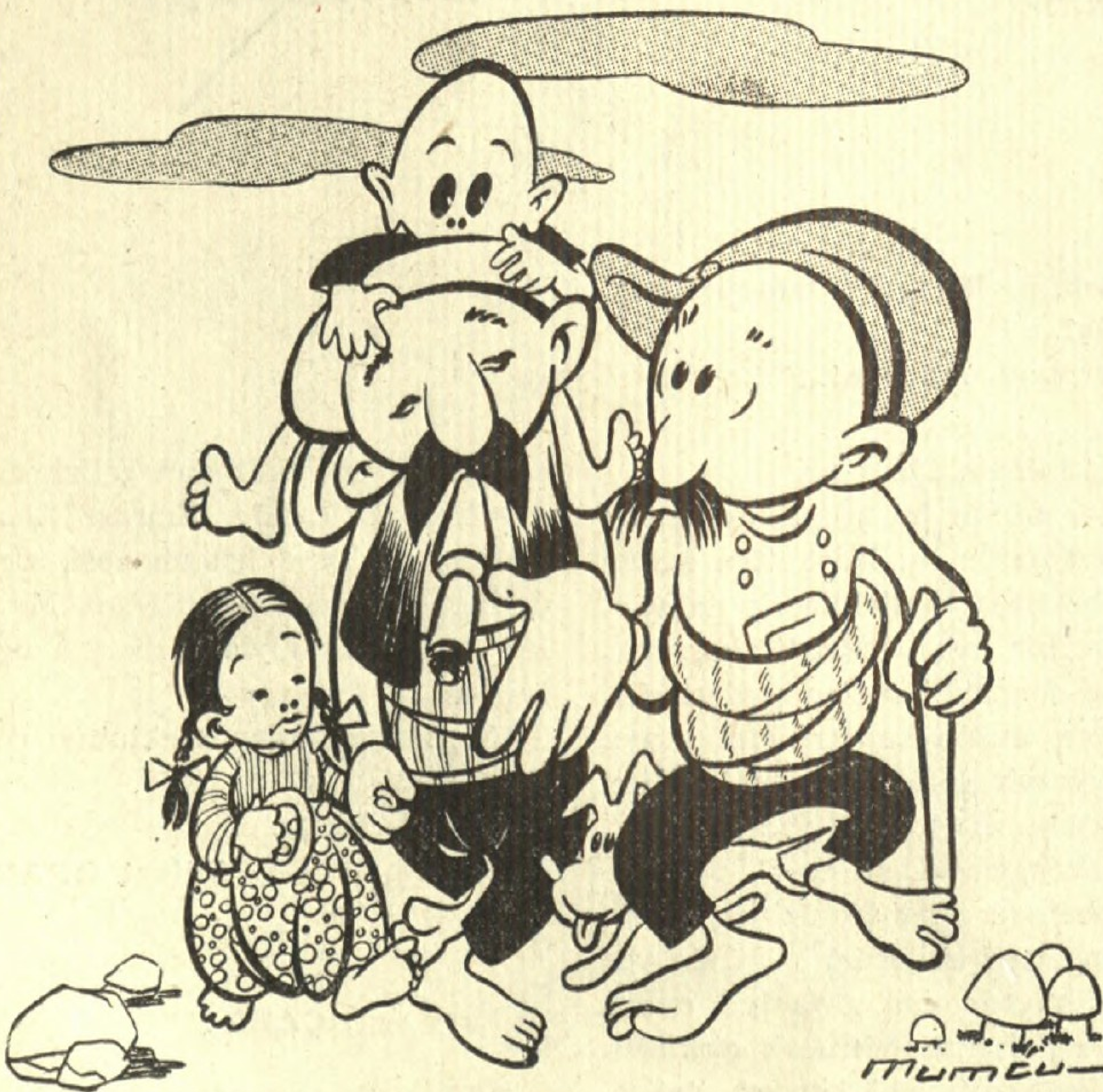
— Karaköye yürüyen kaldırım yaptıracakmışsınız, doğru mu?

Diye sorduğum suali, İstanbulun enerjik sefercisi:

— Hayır, vazgeçtik! diye kestirmeden cevaplandırdı.

— Aman, etmeyin, eylemeyin.. Sebep? derdemez de, bir tomar kâğıt çıkardı. Bunlar, havadisi gazetelerde görüp de mektup yollamak külfetine katlanan hemşerilemizdendi. İçinden rastgele bir kaçını çektim:

«Sayın Orhan bey, Karaköye yürüyen kaldırım yaptıracağınızı gazetelerden öğrendim. Bendeniz her gün iki defa Karaköyden geçerim. İşim icabıdır. Lâkin her geçişimde yanımda hususî kâtibem de bulunur. Zatıâliniz evli misiniz? Bizim yerimize üzerinde duracağımız kaldırım yürüyeceğine göre, durduğumuz yerde lâfa dalıp karşı köşeden,, Allah göstermein, karımın birdenbire çıkarak bize doğru geldiğini fark edemezsek? Yürüyen kaldırımınızın ne büyük aile facialarına sebep olacağını hiç düşündünüz mü? Vazgeçin, azizim, hemşerilerinizin selâmeti, aile müessesesinin istikbali bakımından vazgeçin şu projeden... Böyle aksi tesadüflerin başımıza belâ olmasına zemin hazırlamayın... İmza: Müzmin evlilerden: Hayri Kılıbık»

— Aman emmim, mahdumları okut, lâkin toktur etme, Çünküm toktur çıkan büyük şeherde kalıyor, köylerine ziyarete bile gelmiyorlar!...

DEĞİL Mİ YA!

Genç kızla annesi arasında:

— Anne, ben Nami ile nişanlanacağım...

— Aman kızım... Sen bilirsin ama, daha yaşın ne başın ne? Şimdiden nasıl evlenirsin?

— Lâkırdıyı niçin ters anlıyorsun anne?.. Sana nişanlanacağım diyorum... Evlenmeği de nereden çıkarıyorsun?..

ESKİDİKÇE

Yirmi senelik bir karı koca, azıcık atışmaktadırlar. Bu esnada, kadın, müstehzi bir tavırla der ki:

— Hiç şüphem yok ki, şu ayağındaki pabuçları bile bana tercih edersin...

— Elbette tercih ederim!

— Ya... Neden acaba?

— Zira, potinlerim eskidikçe sıkmaz olur. Halbuki sen?!..

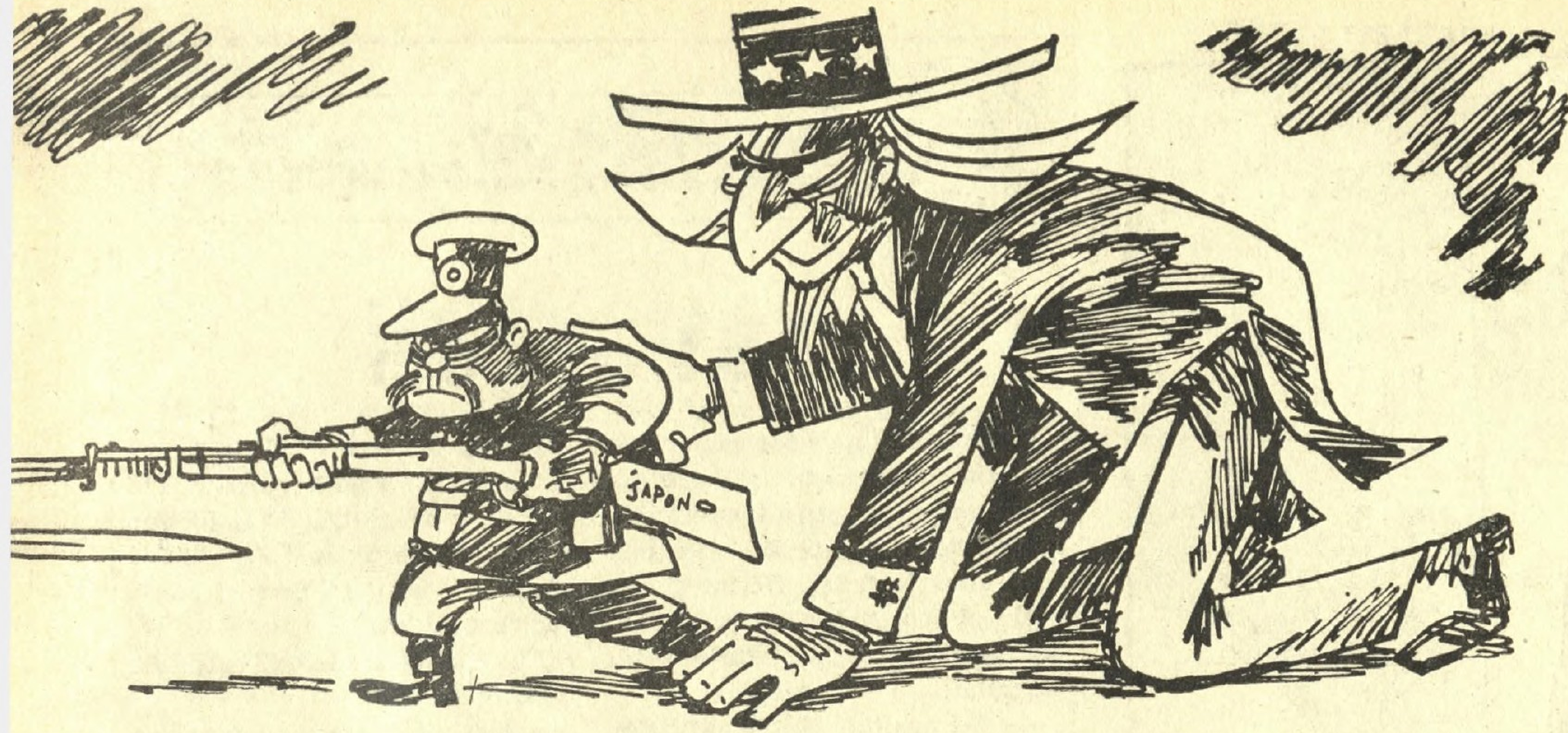
OLMAZSA!

Çirkin gelin — (Güveye) Sevgilim, şöyle bir kaç adım uzaklaş da gelinlik elbisemi öyle seyret.

Güveyi — Ah... Büsbütün uzaklaşacağım ama (arkasındaki kasayı göstererek) arkamda kayın pederin kasası olmasa!

ATLAT

Muhabir — Çabuk yaz şef:

on işi!...

Bir başka mektup:

«Orhan ağabey... Karaköy gibi İstanbulun en işlek bir kaldırımını motörize hale koyarak yürütecekmişsiniz. O kaldırımları biz bile yürütemedik de günde üç beş defa üstünden geçmekle yetiniyoruz. Lâkin orasını yürüyen kaldırım haline getirirseniz işsizlik artacak, seyrüsefer kazaları çoğalacaktır, buna emin olun. Kazalar artacak, zira otomobiller fren yapsa bile kaldırım yapamıyacağından, azıcık yoldan sapmış bir otomobil, kurbanlık gibi sekiz, on kişiyi rahat rahat bıçecektir. Buna meydan vermeyin... Sonra işsizliğin neden artacağını takdir edersiniz. Bendeniz ve emsalim, tamamen açıklar livasına döneceğiz. Buna da hakkınız yok!

İmza: Kaldırım mühendisi»

Bu da bir başkası:

«Muhterem Orhan bey,

Yürüyen kaldırımınız hakkında âcizane bir mülâhaza serdedeceğim. Siz bu işten vazgeçin. Seyrüsefer ferahlıyacağına, herkes yolculuğunun bir kısmını bedava ya maletmek için bu kaldırıma yığılır. Hem durum nezaket kazanır, hem tramvaylar daha çok zarar eder, iki gözüm... İmza: Halil Lûtfü Dördüncü.»

— İstanbul Muhabiri —

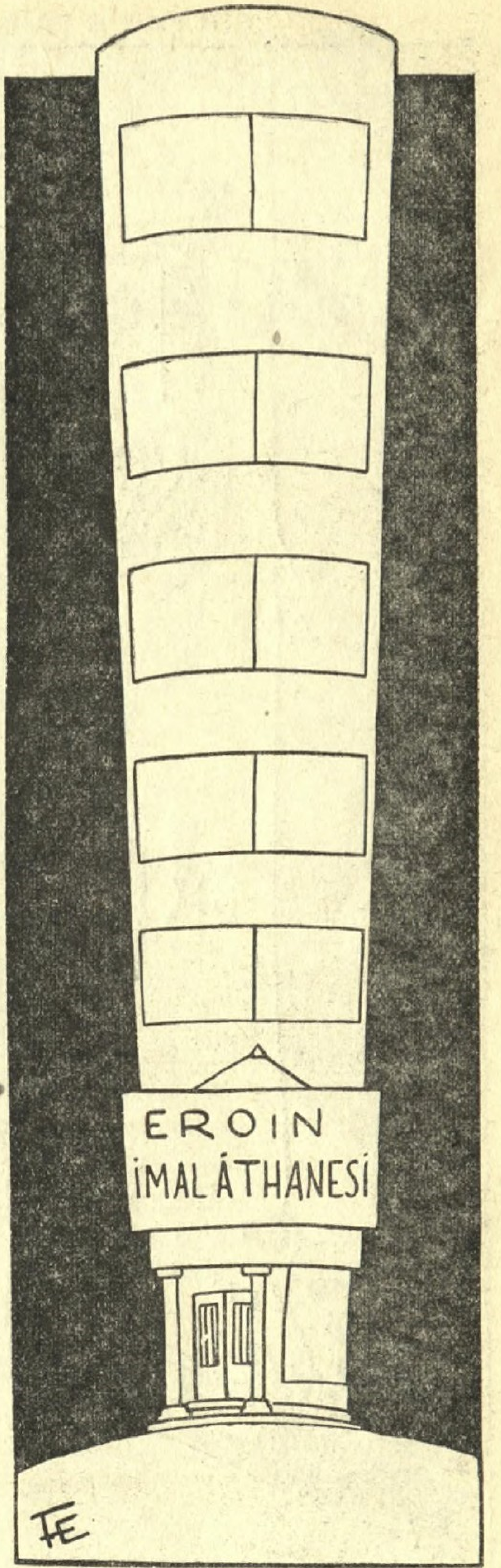
NE MÜNASEBET!

Sözüm yabana bir otele yeni müşteri gelir. Garson ustasına sorar:

— Yatak yüzü çok kirli. Değiştireyim mi?

Otelci hiç istifini bozmadan cevap verir:

— Ne münasebet... Eğer çok kirli ise lâmbanın fitilini biraz kısarsın, olur biter!..

Beyaz Saray!...

HABER :
aile faciası oluyor!...

BENDEN DE AL...

Tramvayda son moda bir bayana bir tanıdığı soruyordu:

— Çoktanberi göremiyorum, sizin bay ne âlemde?.

Bayan gayet tabiî bir tavırla cevap verdi:

— Vallâhi benden de alın o kadar... Ne zamandanberi kendisini gördüğüm yok. Ben eve gittiğim vakit o evde bulunmuyor, o eve geldiği vakit ben evde bulunmuyorum!

ORTAKLAŞA...

İki arkadaş ortaklaşa bir hindi alırlar. Hindiyi bir müddet besleyip semizletirler. Nihayet bir gün

— Yahu, bu hindiyi artık haklıyalım.

— Yok, haklamıyalım biraz daha ,besliyelim.

Bunun üzerine aralarında bir münakaşadır başlar:

— Canım, ben mal sahibi değil miyim? Hindimi kesmek istiyorum.

— Sen onu affedersin... Yarı parasını ben verdim.

— Öyle ise hükmün yarısına geçer. Ben kendi payımı kesecs ğim. İstersen sen payını daha besle!

— Baba, kunduralarımı vir, artık gasabaya yanaştık...
— Yok, oğul, gasabaya çok var daha, eskidirsin!...

Gün batarken!...

Blöf

Bir Amerikalı, bir İngiliz ,bir Fransız, bir Yahudi poker oyunuyorlardı.

Amerikalı, daima İngilize, İngiliz de mütemadiyen Yahudiye çarpıyordu.

Nihayet, oyunun sonlarına doğru bütün servetini veren Amerikalı, cebindeki son yirmi bin lirayı da önüne koydu.

Kartlar dağılmıştı. Amerikalı, file etti: Bir papaz... Bir daha... Bir daha... Bir daha... Kare ruva!...

İngiliz file etti: Bir as... Bir as daha... Bir as daha... Bir as daha... Kare as!...

Yahudi file etti: Numara sırasiyle bir sinek... Bir sinek daha... Bir sinek daha... Bir sinek daha.. Bir sinek daha... Floş ruvayal!.

Amerikalı beş bin lira ile açti,, İngiliz on bin dedi.. Yahudi yirmi bin!...

Her üçü de gördüler.

Amerikalı, memnun ve mağrur, kartlarını açtı:

— Kare ruva!...

İngiliz sırıttı:

— Kare as!...

Bütün parası önünden ve aklı başından giden Amerikalı, bir an da tabancasını çekti ve dann!.. diye İngilizi vurdu.

Sonra, Yahudiye döndü.

— Senin neyin var?

Yahudi sükûnetle cevap verdi:

— Hiç... Benimki blöftü!...

İNTİKAL!.

Yolda geçen bir adamdan bahsederler.

— Şu adamın kıyafetini gören zengin bir tüccar olduğuna inanmak için bin şahit ister..

— Ben peynir tüccarı olduğunu derhal anladım.

— Nerden anladın?

— Baksana... Üstü başı delik deşik. Tıpkı graviyer peynirine benziyor!.

Aşkolsun

Sarraf Hayımaçi bir gün bir iş için Balata gitmişti. İskeleye çıktığı zaman perişan kıyafetli bir adama tesadüf etti. Bu eski, pek eski ahbaplarından Nesimaçi idi.

İki ahbap aralarında hasıl olan sınıf farkına rağmen, birbirlerini tanıdılar:

— Bu ne hal Nesimaçi? İşler çok fena yorunuyor!

— Çok fena, Hayimaçi...

— Yazik sana, be kuzum... Lâzim sana biraz para vereyim...

Sarraf bu sözleri söyliyerek arkadaşına on lira verdi. Ayrıldılar.

Bir sene sonra Hayimaçi yine Balata gitmişti. Nesimaçi ayni kıyafetle iskele başında dolaşıyordu. Hayimaçi ayni alçak gönüllülüğü gösterdi:

— Nasil Nesimaçi? İşler yolunda yitmeyor mu?

— Yitmiyor, Hayimaçi. İş yok, para yok...

— Yazik sana be kuzum... Lâzim sana biraz para vereyim.

Hayimaçi cebinden beş lira çıkarıp eski dostuna verdi. Ayrıldılar.

Aradan bir sene daha geçti. Sarraf yine iskele başında felekzede dostuna rastgeldi. Hal hatır sorduktan sonra, bu sefer cebinden iki buçuk lira çıkarıp Nesimaçiye toka etti.

Öteki sarrafa endişeli gözlerle bakarak sordu:

— Hayimaçi, yoruyorum ki, senin işler de yolunda deyil!

— Neden Nesimaçi?

— Evvelki sene bende on lira verdin, yeçen sene beş lira, bu sene iki buçuk lira...

— Bunun sebebini ağnadayim Nesimaçi: İşlerim çok iyi. Ama evvelki sene on lira verdim, o zaman bekâr idim. Yeçen sene evlendim, onun için beş lira verdim. Bu sene benin bir çocuğu oldu, onun için iki buçuk lira verdim.

Nesimaçi bu izahattan hiç de memnun kalmamıştı. Muğber bir tavırla başını salladı.

— Allah versin! Allah versin.. Desene benin paralar ilân senin karisini, çocuğunu yeçindiriyorsun... Aferin... Fena deyil...

Şeytançekici

— Çok şükür et ucuzladı: Artık doya doya pirzola kokusu alıyorum!...

Dünya Mizahından

Uyku ilâcı

Michel Bichet, beraberce idaresi pek kolay olmayan iki şeye birden sahipti: Güzel bir zevce ve canci ğer bir dost.

Bununla beraber her memleket te ve her yaşta mukadder olan üçlü muhabbet anlaşması bir türlü tamamlanamıyordu. Zira, Michel Bichet ve Lucien Finel, ayni büroda çalıştıklarından birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Bu vaziyette de kumral Lucien'in, kızıl saçlı Madam Michel'i yalnız olarak ziyaret edebilmesine imkân yoktu. Hislerinde alev gibi saçları kadar sıcak olan Ketty ise herhalde, kocasının en iyi arkadaşını kendisinin de en iyi dostu sayacağından, böyle ufacık bir macerayı, değişiklik olur diye, memnuniyetle kabul ederdi:

Heyhat! Anlayışsız koca, «belki bir gün Kett'yi yalnız bulur, onunla oynarım» ümidiyle her haf ta muntazam kâğıt oynamağa gelen zavallıyı karısı ile yalnız bırakmak nezaketini göstermiyordu.

Lucien, hayallerinin kadının âlemine, her gün karşısında görmeğe tahammül ettiği kocasının mevcudiyeti olmadan girebilmek için nelere başvurmamıştı; hattâ arkadaşını güzel bir kadınla tanıştırmış, fakat sadık koca, başka bir kadınla ahbaplık etmeği katiyen reddetmiştyi.

Bir gün heyecanlı bir polis romanı okurken, Lucien'in kafasında bir şimşek çaktı, «Uyku ilâcı».

Hemen ertesi akşamki ziyaretinde Michel iskambilleri aramak için öbür odaya gidince, Ketty'e bu dâhiyane fikri fısıldayıverdi. O da pek beğenmişti. Bu kadar güzel bir buluşu Ketty gibi zeki ve güzel bir kadın takdir etmez olur muydu!..

Öbür hafta yine iskambil oynarlarken Michel'in dalgın bir anından istifade ederek, içki bardağına bir kaç damla uyku ilâcı damlattılar. Zavallı, kısa bir zaman sonra gök gürültüsünü andıran horultular çıkararak uyuyakaldı.

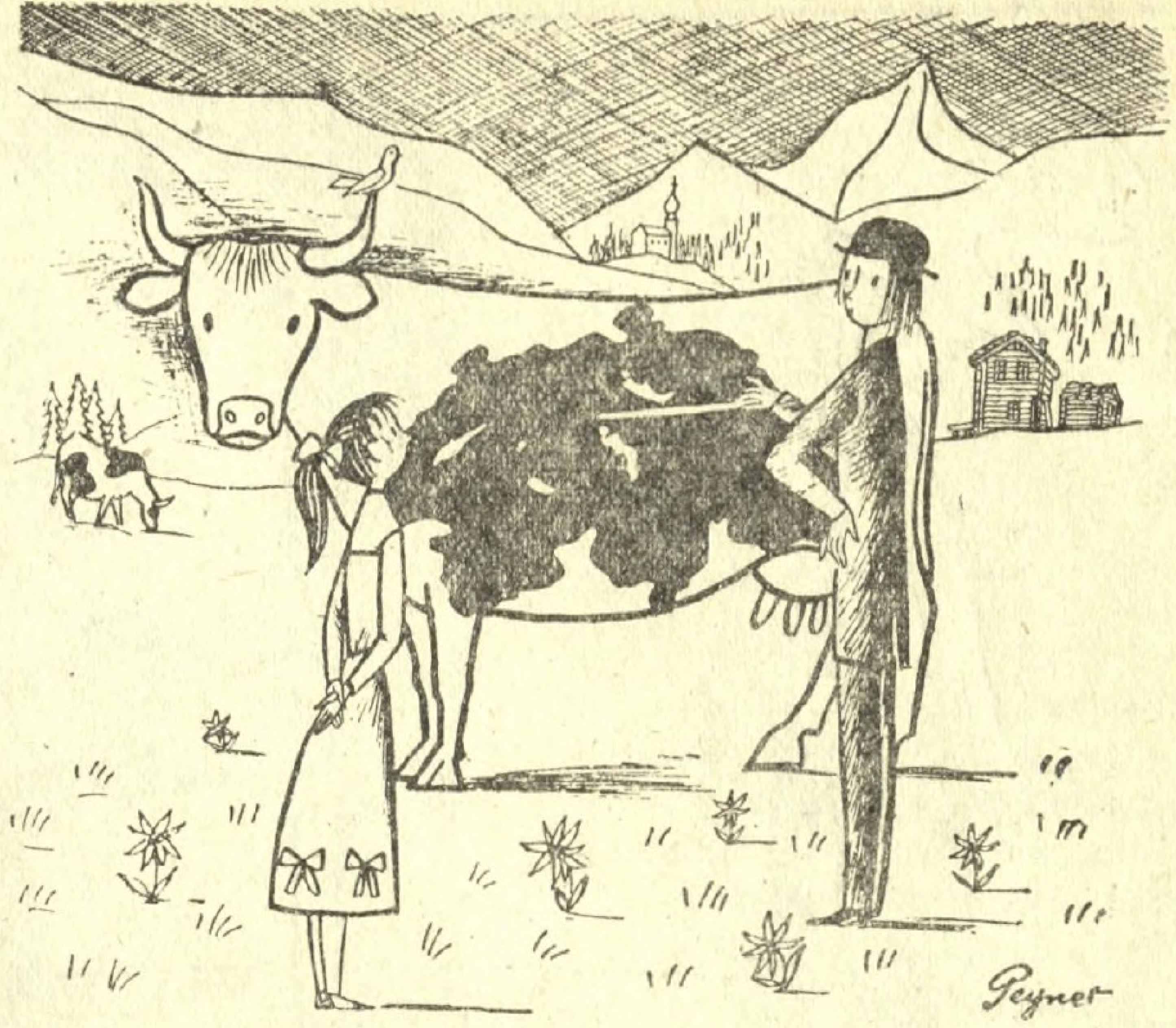
Ketty ile Lucien, fevkalde bir ihtimamla onu yatak odasına götürüp yatağına bıraktılar. İyi kalpli karısı, sevgili kocasının üstüne bir battaniye örtmeyi de unutmadı.

Aylardan beri bekledikleri fırsatı nihayet elde etmişlerdi. Kızıl saçlı Ketty yarı şeffaf nylon çamaşırları içinde çok güzeldi. Hele onlarsız...

Bir müddet sonra kocasından haber getirmek için çıplak ayaklarının ucuna basarak yatak odasına gitti; giyinmekte olan aile dostu o anda müthiş bir çığlık duy du, hemen odaya koştu, kadını ko casının cesedi önünde gözleri yerinden fırlıyacakmış gibi açılmış buldu.

— Teessüf ederim sana... Ne kadar titiz olduğumu bildiğin halde yine benim yatağıma aldın ha!... — İtalyan karikatürü —

— İsviçre... Nüfusu : 4.275.000, hükûmet merkezi: Bern, meşhur şehirleri: Cenevre, Lozan, Zürih!...

— Fransız karikatürü —

Evet, bu müthiş bir manzaraydi. Michel Bichet, rengi morarmış, ağzı açık, başı yana sarkmış yatıyordu.

Lucien bu ölü odasında ne yapa cağını şaşırmış:

— Uyku ilâcının miktarını fazla kaçırdık galiba diye mırıldandı.

Güzel kadın ise:

— Ah benim zavallı kocacığım, diye çocuk gibi ağlamağa başladı. Ama gözyaşlarını kurulamak için, üstünde bir parçacık kumaş yoktu.

Lucien hâlâ şaşkın;

— Şimdi ne yapacağız, diye sordu.

— Sen hemen Belçikaya gider sin, ben de anneme.

— Peki... Ya... o?

— Ben öğleden sonra eve gelip, onu bu vaziyette bulmuş gibi polise haber veririrm.

— Öyle ise ben gideyim, seninle orada buluşuruz.

— İnşallah eğer polis beni tev kif etmezse!...

Alelacele hazırlandılar, başka bir şey düşünemez olmuşlardı. Bu facia, aralarındaki münasebeti alelâde bir flört olmaktan çıkarmıştı. Lucien Finel evine gidip eşyalarını hazırladıktan sonra, dairesine, fevkalâde bir işi çıktığını ve izin istediğini mektup la bildirdi, ilk tayyare ile de Belçikaya hareket etti.

Ketty Bichet, annesinin evinde öğleyi zor edip evine geldi, kalbi heyecan ve korkudan duracak gibiydi, yatak odasına yaklaştı, girmeden kapıyı itti ve uzaktan baktı. Bir hayret çığlığı ile içeri daldı. Ceset odada yoktu! Bütün evi dolaştı, kanapalerin, yatakların altına, hattâ bez dolabına kadar baktı, yok, yok, yok... Uçmazdı ya?! Gözü o esnada duvardaki saate ilişince, içinde garip bir burkulma duydu. 12 yi yirmi geçiyordu, rahmetli Michelciği hep bu saatte yemeğe gelirdi.

Birden, kapının kilidinde bir anahtar döndüğünü duydu ve... Kocasının hortlağı karşısında düşüp bayıldı.

Kendine geldiği zaman, gece cesedin yattığı yataktaydı ve Michel yanında elini tutuyordu. Gülerek:

— İnşallah bu küçük ders size kâfi gelmiştir de bir daha bana böyle şakalar paymağa kalkmazsınız. Lucien ile bir olup beni kandırmak ha? Ama tiraf edin ki, yutturamadınız.

— Ama... şey... sen ölmedin mi?.

— Yok canım, içki içerken gözüm duvardaki takvime ilişti, 1 Nisan olduğunu hatırladım, ama bir kere içmişim. Beni birazıcık uyuttunuz işte, o kadar, uyanınca oyununuzu anladım, ben de kalkıp yüzümü boyayıp kendimi ölmüş gibi göstererek sizi kandırdım. Hah, hah, hah, Ama yalnız bir ka bahatim var, banyo yapmak için Lucien'n gitmesini beklemeliydim, ya seni çırçıplak gördüyse.

— Şey... Evet... şey... hayır.. Yok canım, üstümde havlu vardı.

— Nerede şimdi o kerata?

— Belçikada,.

— Belçikada mı, ne işi var orada?

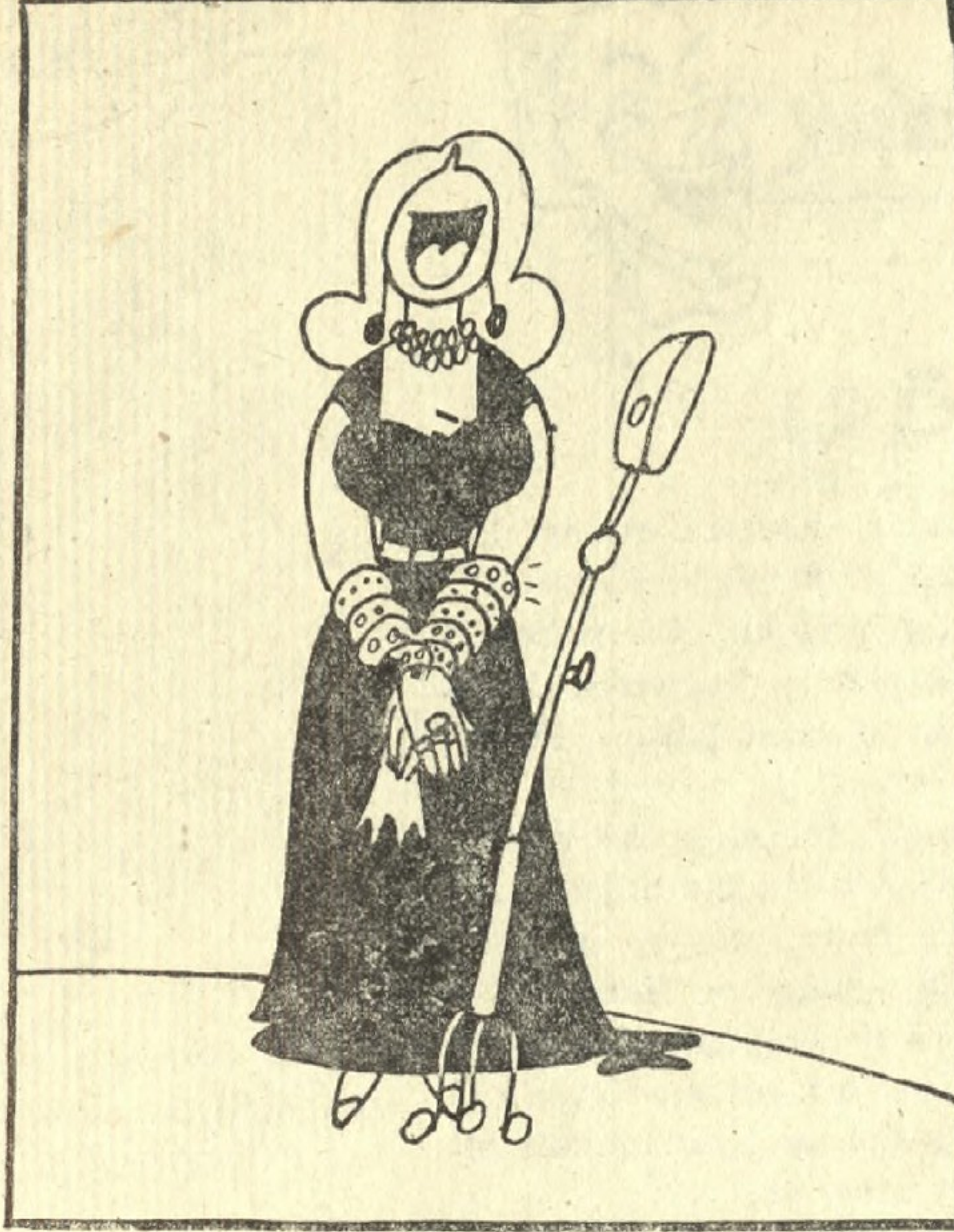
— Galiba, ihtiyar halası ölmüş, mirasını almağa gitti.

— Eh, geldiği zaman şerefine bir ziyafet lâzım. Ama şu uyku ilâcı yok mu, dairede anlattığım zaman arkadaşlar gülmekten katıldılar...

Léopold Massiera
(Fou Rire) den

SANAT ÂLEMİNDE İKİ GÖRÜŞ:

Sanat, sanat içindir!..

Sanat, para içindir!..

Sütlerimiz

— Okusana, gazetede neler var?

— Okuyayım, işte mühim bir haber: Sütlerimiz!

— Sütlerimiz diye mi yazıyor?

— Evet!

— Artık her şeyi millîleştirmek âdet oldu: Hiç bir kelimeyi sonuna bir (miz) getirmeden söylemiyoruz. Ormanlarımız, demiryollarımız, şirketlerimiz, meyvalarımız ilâh... Bunlar ne ise ama (sütlerimiz) dememeli?

— Neden canım?

— Arkasından bozuktur gelecek de ondan!

EDEBİYAT

— Üstat şiirlerinizi ne zaman yazardınız, aç karnına mı, tok karnına mı?

— Hepsini aç karnına yazdım! Karnımı doyuracak bir iş bulduğum zaman da edebiyattan vazgeçtim!.

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE

Müsabakamız

Bu hafta 50 inci sayımızdan itibaren yayınladığımız imzasız 9 karikatürün lejantlarını karışık olarak okuyucularımıza sunuyoruz :

Koca — Allah, Allah... Görüyonuz mu hatunlar, Medenî Kanun değişecekmiş!...

★

— Aklın varsa vücüdüne yağ sürme...
— Neden?
— Şimdiki doktorlar, erkeklere yağda kızarmışları menediyor!.

★

— Artık en küçük köylerde bile bir doktor bulunacakmış...
— Eh, desene buralarda da artık apartman yapılacak!...

★

— Evet mi? Hayır mı? Evet mi?..

★

YAZISIZ!..

★

Çektiklerimiz!...

★

— Şu koskoca apartmanı, küçük bir kulübeden çıkardı....
— Vay canına!.. Sihirbaz mı?.
— Hayır, mübadil!...

★

Yeni valimiz, sokaklarda tavuk sürüleri dolaşmasını yasak etti :

Belediye memuru — Bak, koskoca kümesin var... Neye tavukları sokağa salıveriyorsun?..

Kadın — Ayol o kümes değil, bizim ev!...

★

Göbek taşı!...

Böylelikle müsabakamız sona ermiş bulunuyor. Katılmak istiyen okuyucularımızın şu sualleri cevaplandırmaları lâzımdır:

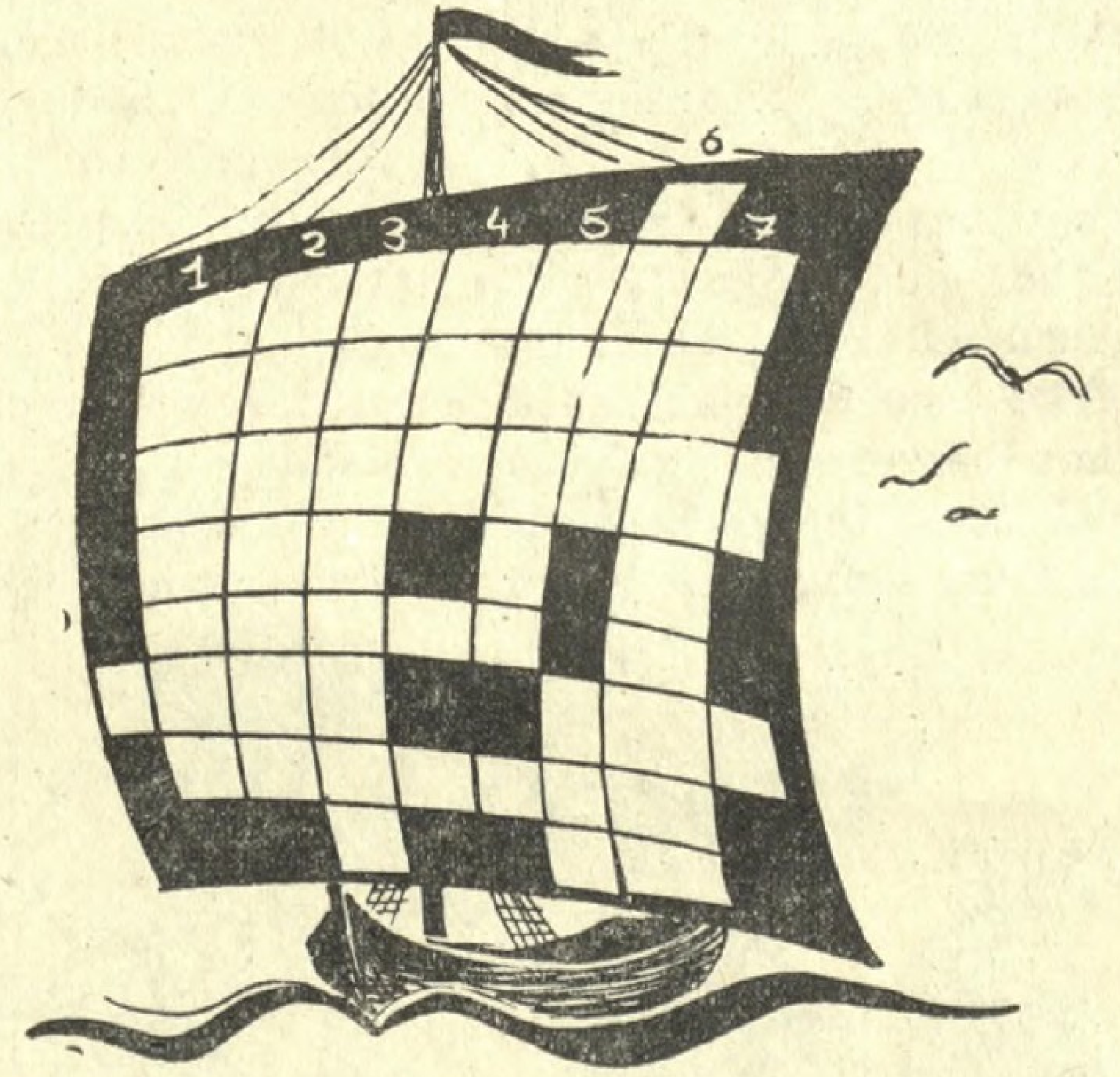
1 — 50 inci sayıdan itibaren yayınladığımız imzasız 9 karikatür hangi karikatüristler tarafından çizilmiştir?

2 — Yukarıda karışık olarak neşredilen lejandlar hangi karikatürlere aittir?

Cevap müddeti 30 Nisan perşembe akşamına kadardır.

Mektuplar «Akbaba - Müsabaka servisi, Cağaloğlu Nuruosmaniye caddesi No. 57, İstanbul» a yollanmalıdır.

AKBABANIN BULMACASI

Soldan sağa ve yukarıdan aşağı :

1 — Korkuyu yenmek. 2 — Motolojik. 3 — Bir konserve metodu. 4 — Ecdat. 5 — Bir nevi sürme. 6 — Amerika Cumhuriyetlerinden biri, 24 saatlik zaman. 7 — Spor sahalarında seyircilerin yeri.

Geçen sayıdaki bilmecenin halli :

1 — Acımak. 2 — Cenaze. 3 — Kalın, Zerin. 4 — Mazeret. 5 — Azeri. 6 — Kere. 7 — İt.

Okuyucu fıkraları:

KAÇ KOCALI İMİŞ?

Nermin hanımlar, ailece Şermin hanımlara misafirliğe gelmişlerdi.

Misafirleri ilk karşılıyan Şerminin afacan kızı Âfet:

— Nermin abla, diğer kocanı neye getirmedin? deyince annesi azarladı:

— Sus Âfet, o nasıl söz öyle?

— Neye darılıyorsun anneciğim, sen her zaman Nermin ablama iki kocalı kadın demiyor muydun?.

Ermenek: **Tekin Tığ**

— Bugünden bir şey söylenemez, hanımefendi, dedi. Belki bir ay, belki daha fazla. Çünkü kırık var, ne kadar hafif olursa olsun kaynaması lâzım, daha evvel çıkmanız tehlikeli olur.

— Beni arayan oldu mu?

— Evet, bir misafiriniz var, aşağıda bekliyor. Siz uyanmadan yanınıza almak istemedik. İster seniz haber göndereyim, gelsin.

— Peki, gelsin.

Misafir, muhakkak, Feyyazdı.

Fatma, vak'ayı ona ne şekilde anlatacağını zihninde tasarladı. Zaten bu hâdise olmasaydı da, akşam eve gidebilseydi, o gün doktor Orhanla otomobil gezintisi yaptıklarını Feyyaza söyliyecekti. Bunu gizlemeği düşünmemiş olduğuna göre, şimdi de ayni şeyi söyliyebilirdi.

Feyyaz iki dakika sonra içeri girdi. Yüzünde, uykusuz geçen bütün bir gecenin yorgunluğu, derin bir endişenin izlerine karışmıştı. Hızlı adımlarla karyolanın yanına geldi, Fatmanın elini tuttu, eğildi alnından öptü.

Gözlerinde yaşlar belirmişti:

— Geçmiş olsun Fatma, dedi. Nasıl oldu bu kaza? Çok ıztırap çektin mi? Geceyi nasıl geçirdiğimi bir bilsen. Ancak bu sabah öğrendim, koşup geldim. Nasılsın?

— İyiyim, Feyyaz, teşekkür ederim. Nasıl haber aldın?

— Orhan haber gönderdi. Biraz evvel onun yanındaydım. Her şeyi anlattı bana.

Fatma bu (her şey) tâbirini birdenbire anlıyamadı. Her şey ne demekti? Kazayı mı anlatmıştı? Yoksa, aralarında geçen her şeyi mi söylemişti?

Yutkundu, bir sual sormak istedi, soramadı. Feyyaz devam etti:

— Fazla süratli gidiyormuşsunuz; karşıdan gelen fenersiz arabayı görmemiş, bindirmiş. Daha tahkikat bitmediği için, o arabanın niçin fenersiz olduğu bilinmiyor. İçinde iki erkekle iki kadın varmış, hepsi ifade veremiyecek kadar ağır yaralı imişler. Siz daha ucuz atlatmışsınız. Yalnız, araba harap olmuş çünkü otomobile çarptıktan sonra bir de yolun kenarındaki ağaca toslamış.

Feyyaz'ın yüzünde şüpheye benzer bir emare yoktu. Doktor Orhanla Fatmanın yaptıkları otomobil gezintisini çok normal karşıladığı anlaşılıyordu.

Fatma bir şey sormadan, Orhanın sıhhî vaziyetini o anlattı:

— Orhan başından yaralı. Ama yarası hafif. Belki bugün seni ziyarete bile gelebilir.

Feyyaz bir saat oturdu. Giderken, ertesi gün tekrar geleceğini söyledi. O ayrıldıktan iki saat sonra, merkezden gelen bir komiser, Fatmanın ifadesini almış, gitmişti. Yarasının acısından ziyade, geçirdiği korku ve heyecanın tesiriyle hâlâ bitaplık hisseden Fatma, günün geri kalan kısmını, uyku ile uyanıklık arası, yarı sersem geçirdi. Derin bir uyku başlangıcına benziyen bir dalıştan sonra, birdenbire, dürtülmüş gibi uyanıyor, biraz sonra tekrar kendinden geçiyordu.

Kaçıncı olduğunu bilmediği bir uyanışında, Orhanı karşısında buldu.

Orhan, başı sargılar içinde, karyolanın yanına bir iskemle çekmiş, oturmuş, onun uyanmasını bekliyordu. Fatma, gözlerini açıp onu görünce, doğrulmak ister gibi bir hareket yaptı. Orhan elini ileri doğru uzattı:

— Ne yapıyorsun, dedi, kımıldama! Yaralı olduğunu unuttun galiba.

Sonra, iskemlesini daha yakına çekti, Fatmanın elini avucunun içine aldı, dudaklarına götürdü:

— Beni affettin mi? diye sordu.

Fatma, gözlerini bu sargılı başa dikmiş, bakıyor, Orhanın, belki de çok kan kaybettiği için sararan yüzünden, soluklaşan dudaklarından, kalbine derin bir hüzün döküldüğünü hissediyordu.

—Neyi affedeceğim, Orhan? dedi. Kaza bu, olabilir, istiyerek olmadı ya!

Orhan içini çekti:

— İstiyerek olmadı, ama seni dinleseydim, olmıyacaktı. Asıl sebep, sürat. Dediğin gibi, hakikaten netameli bir yol.

Asıl netameli tarafı bizi yolumuzdan alıkoymuş olması... Prenses,, güzel gözlerinin nuru ile aydınlanan aşk yolunda, kanatlanmış gibi uçarcasına gidiyordum. Birdenbire, sanki kanatlarım kırıldı... Düştüm... Çok yükseklerden düştüm. Neler tahayyül ediyordum, bilsen...

Fatma gülümsedi:

— Bir şey kaybetmiş değiliz, Orhan, dedi. Benim ruhum da seninki gibi kanatlanmıştı. Ben de çok yükseklerde uçuyordum. Beraber düştük... Ama buna düşmek değil de, biraz dinlenmek için bir yere konmak diyelim istersen...

— Konmak da olsa, yine bir fasıladır... Hem de uzunca bir fasıla... Benimki bir şey değil, başımın bereleri çabuk geçecek, buradan çıkıp gideceğim... Sen, daha uzun zaman kalacaksın... Araya girecek ayrılığı hiç düşündün mü?

— Düşünmez olur muyum? Yalnız, ne var ki, o fasıladan evvel burada geçireceğimiz günler zarfında, karşı karşıya da olsa bir aradayız. Benim için bu da saadet...

İkisi de böyle düşünüyordu. Büyük bir felâketle bitmesi ihtimali olan kaza, hiç umulmadık bir neticeye ulaşmış, ikisini de şuurlarına ve hislerine sahip olarak, aynı dam altında birleştirmişti. Fatma, bacağında bir kırıkla yatakta yatsa bile, Orhan, başı sargılı, yarası zonklar halde olsa bile, birbirlerinden uzakta olmamanın zevki içinde hallerinden memnundular.

Günler, yavaş yavaş geçti. Feyyaz, her gün Fatmayı ziyarete geliyor, bir iki saat oturup gidiyordu. Hemen hemen hiç bir şey konuşmaz olmuşlardı. Sanki bu otomobil kazası, yalnız arabanın camlarını kırmakla, demir aksamını çarpıtmakla, Fatmayı diz kapağından, Orhanı başından yaralamakla kalmamış, Feyyazla Fatmayı birleştiren bağı da zedelemiş, koparmıştı.

Feyyaz, hastahaneye gelirken, beraber getirdiği, hiç ihmal etmediği çiçek demetini, yatağın başı ucundaki gece dolabının üstüne bıraktıktan sonra bir iskemleye oturuyor, zoraki bir tebessümle Fatmanın yüzüne bakıyor:

— Nasılsın Fatma, daha iyicemisin? diye soruyordu.

Genç kadın, bir gün evvelkinin ayni olan bu suale, yine bir gün evvelkinin ayni olan cevabı, veriyordu:

— Teşekkür ederim, Feyyaz, biraz daha iyiceyim.

Sonra susuyorlardı.

İkisi de, hayatlarına birdenbire bambaşka bir istikamet verecek olan bir şeyin, bir büyük hâdisenin hazırlanmakta olduğunu hissediyor gibiydiler.

Bu hâdise, bir gün birdenbire patlak verdi.

Feyyaz'ın gelmesi mutad olan saatte onun yerine hastabakıcı kız,, Fatmaya bir mektup getirdi. Mektup Feyyazdan geliyordu.

Beş, on satırlık bir şeydi. Bir veda mektubuydu. Şöyle diyordu:

«Fatma;

« Bu mektubu yazmadan evvel çok düşündüm. Nihayet, yazmağa karar verdim. Birlikte yürüdüğümüz yolun uğursuz bir dönemecinde bulunduğumuzu görüyorum. Bu dönemeçte yalnız kalmak istediğini de hissediyorum. Birbirimize söylediğimiz acı sözlerden sonra, başlayan bu sükût, daha da acı, daha da manidar. Bana bütün hakikati anlatmağa kâfi geliyor. Demek ki, birbirimize söyliyecek bir sözümüz kalmamış. Yolda karşılaşıp, birbirine hal hatır sorduktan sonra ayrılan iki ahbap gibi, bizim de, mevzuumuz tükendi, ayrılmamız icabediyor. Bir başka insanın saadetini yıkarak, enkazı üzerine saadet kurmağa uğraştığım için, bu âkibete şaşmıyorum. Yeni hayat arkadaşınla yürüyeceğin yolda sana hayırlı yolculuk dilerim.»

★

Bu mektup, Fatmanın üzerinde büyük bir tesir yapmamıştı. Yalnız, onu büyük bir külfetten kurtarmış olduğu için, ayrı bir değer taşıyordu.

Fatma, öte yandan da, Feyyazın bu münasebetle gösterdiği kibarlığı itiraf etmek zorunda kalmıştı. Kendisini deli gibi sevdiğini bildiği bu erkeğin, bu sevgiye rağmen, kavgasız, münakaşasız, hattâ küçük bir dargınlık bile çıkarmadan, böylece aradan çekilmeği göze alması, hakikaten efendice bir hareketti.

Doktor Orhan, o gün kendisini yoklamağa geldiği zaman, Fatma hiç bir şey söylemeden mektubu ona uzattı. Orhan, mektubu aldı, okudu:

— Aferin, Feyyaz, dedi. Kibar çocukmuş, doğrusu.

— Değil mi? Ben de ayni şeyi düşündüm.

Orhan, kendisine has acı nükteciliği ile,, vaziyeti hulâsa etti:

— Otomobil kazasında asıl ezilen o olduğu halde, feryadı bak ne kadar hafif çıkıyor. Maamafih, pek ağır yaralandığı için can çekişiyor demektir. Daha fazla bağıramaz zaten...

Sonra, kendi eliyle vurduğu bir dostun bu acıklı âkibetine daha fazla gülmeği yersiz bulmuş gibi, bahsi birden değiştirdi.

(Devamı var)

35

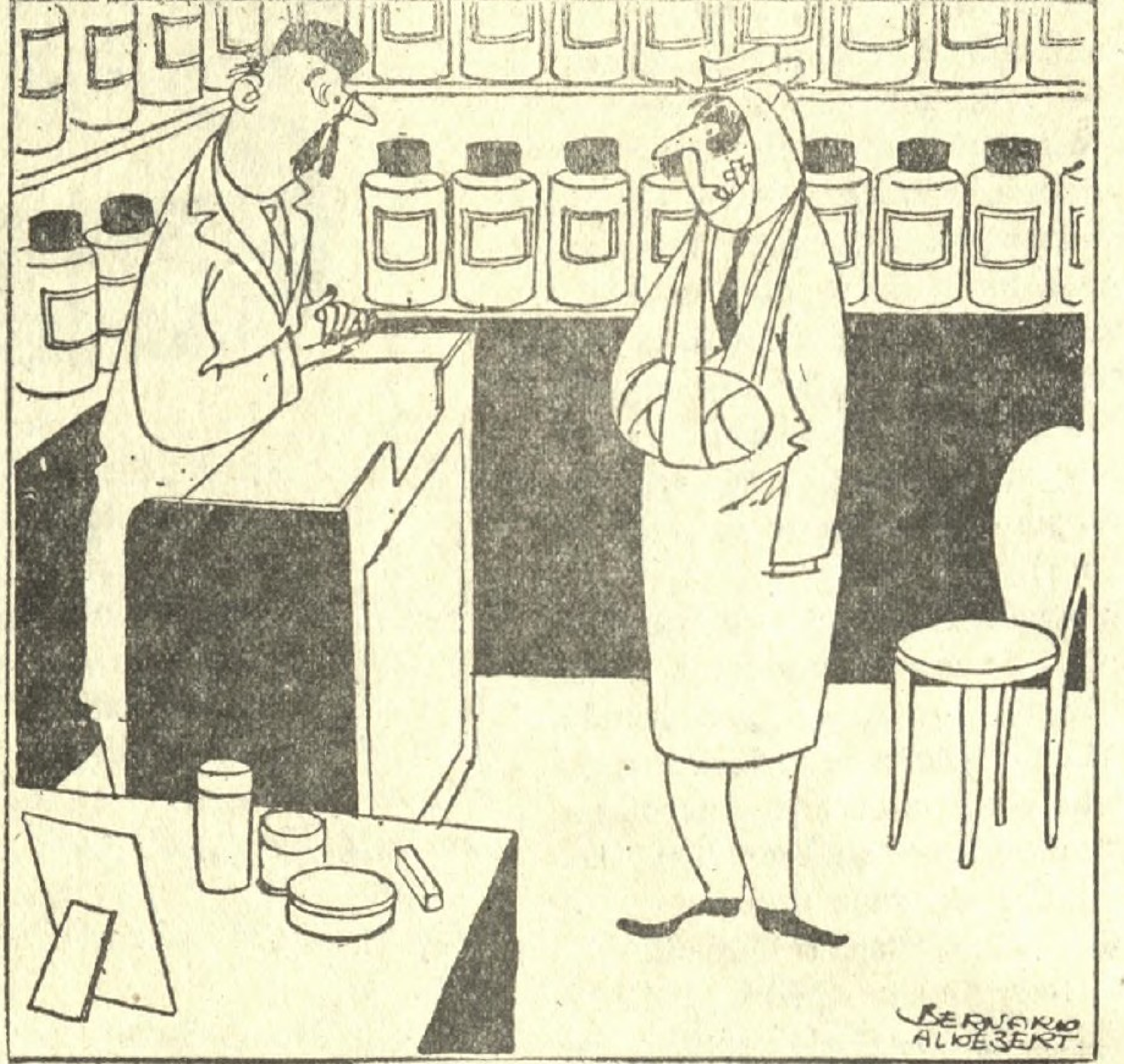
DÜNYA

— Bak, kızım, beyefendi seninle evlenmek istiyor: Bir milyon lirası, dört apartmanı, iki otomobili varmış... Şimdi gönlüne danış artık!.

— Aman anneciğim, ben kendilerini görür görmez sevmiştim zaten!...

— İl Travaso —

— Bir müsekkin mi?.. Sizin için mi?

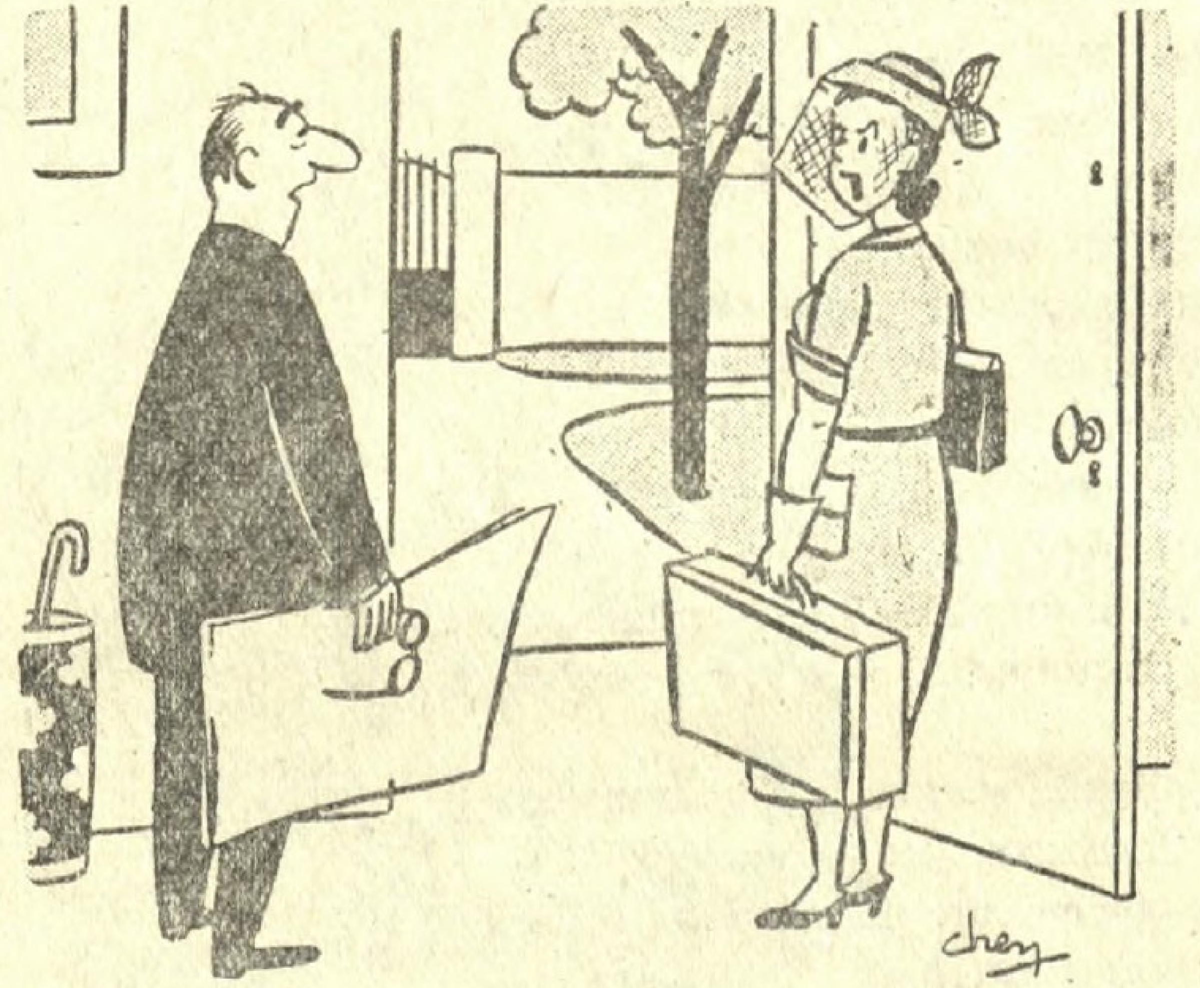
— Hayır, karım için!...

— İci Paris —

— Oh pardon!...

— Le Hérisson —

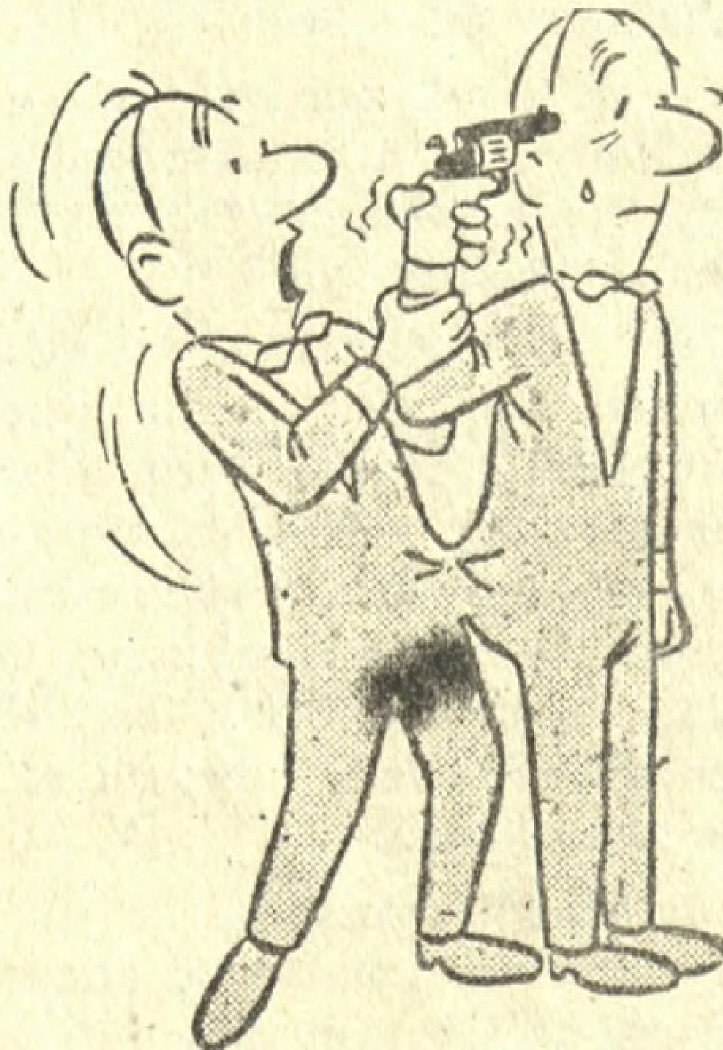
— Yaaa... Demek annenin evine gidiyorsun!..

— Evet... Ama onu da alıp tekrar geleceğim!...

— İci Paris —

YAPIŞIK KARDEŞLER :

— Oldu bitti mi?

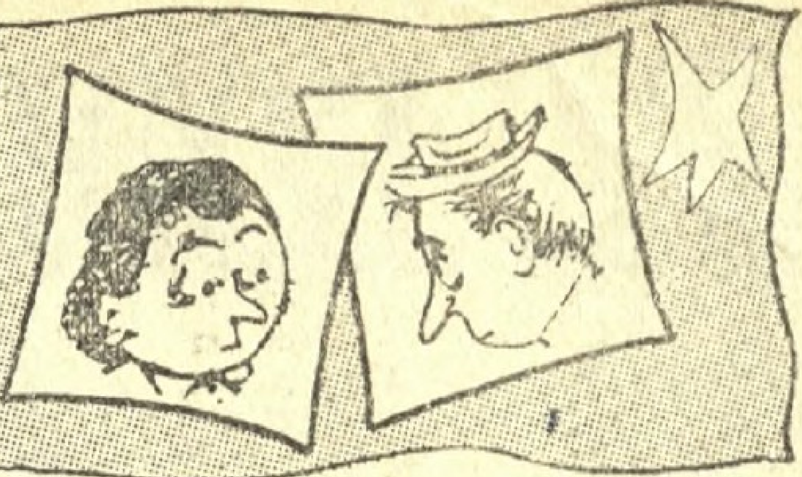
— Ya paranı, ya canını!

— Kıyma bana!

— Ben kimim?.

— Samedi Soir —

KARİKATÜRLERİ

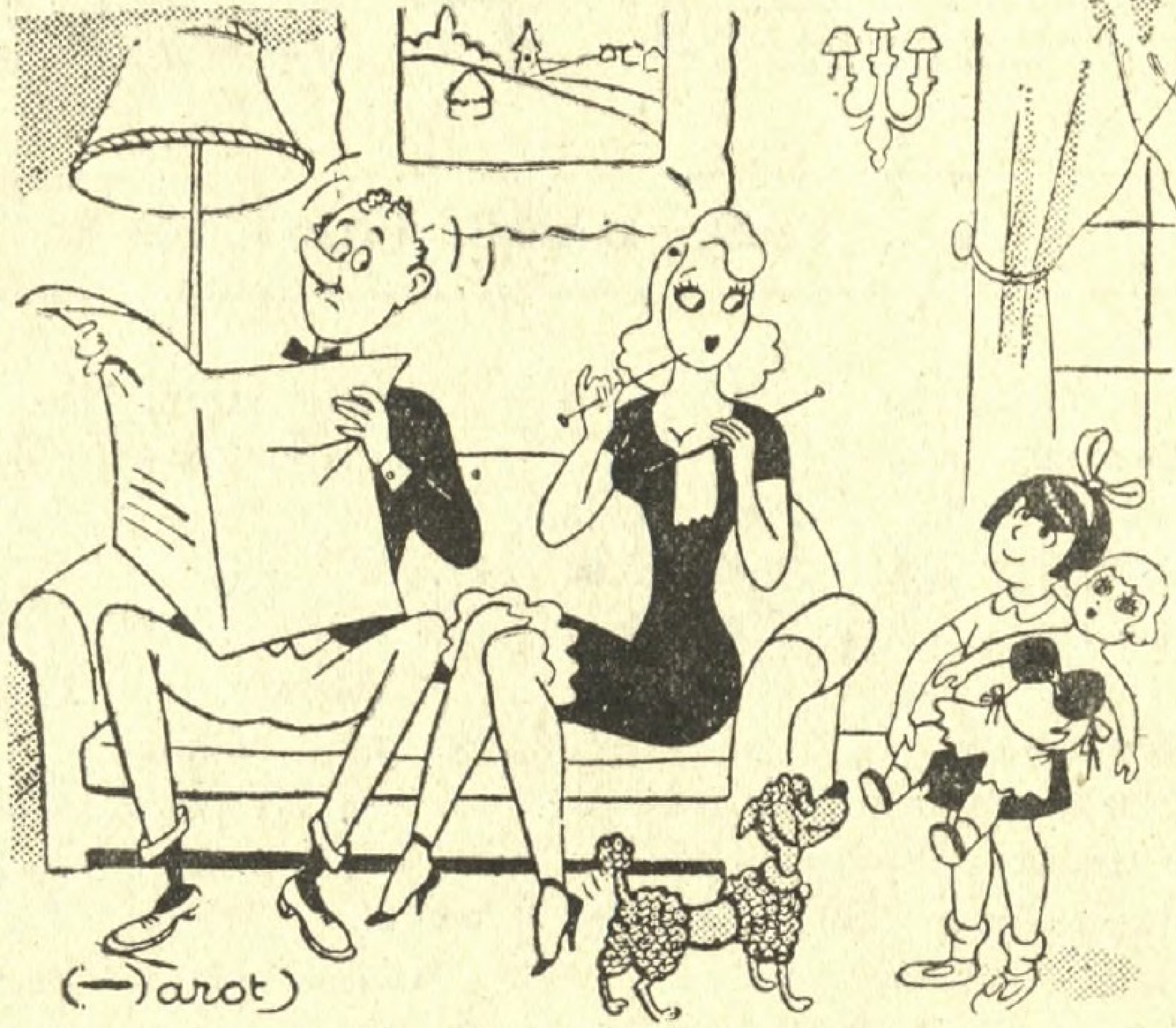

— Affedersiniz bayan, beni tanıyor musunuz?.

— Hayır...

— Vah vah, ben de sizi tanımıyorum!..

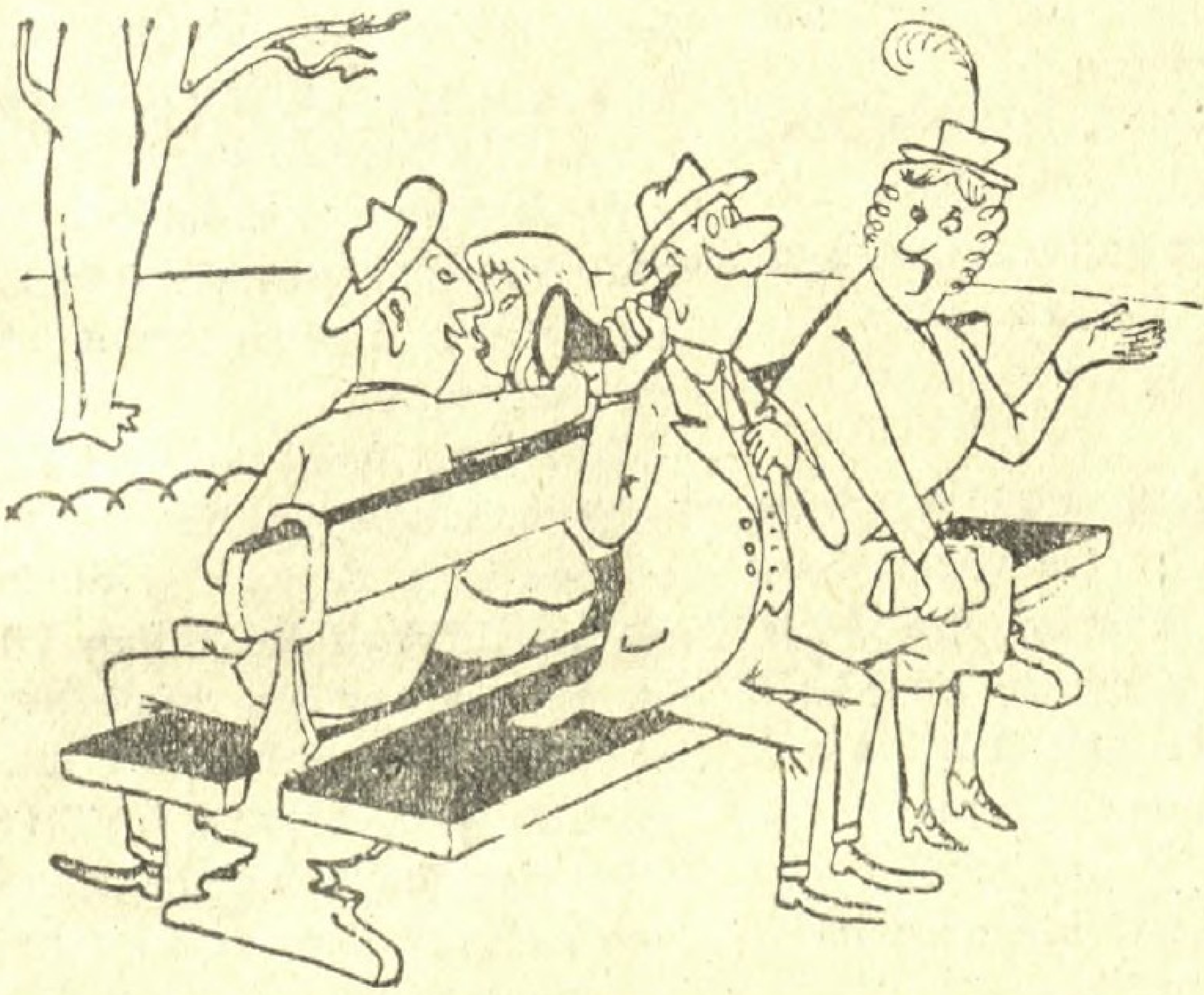
— İl Travaso —

— Kızım, o sutyenle külotu nerede buldun?

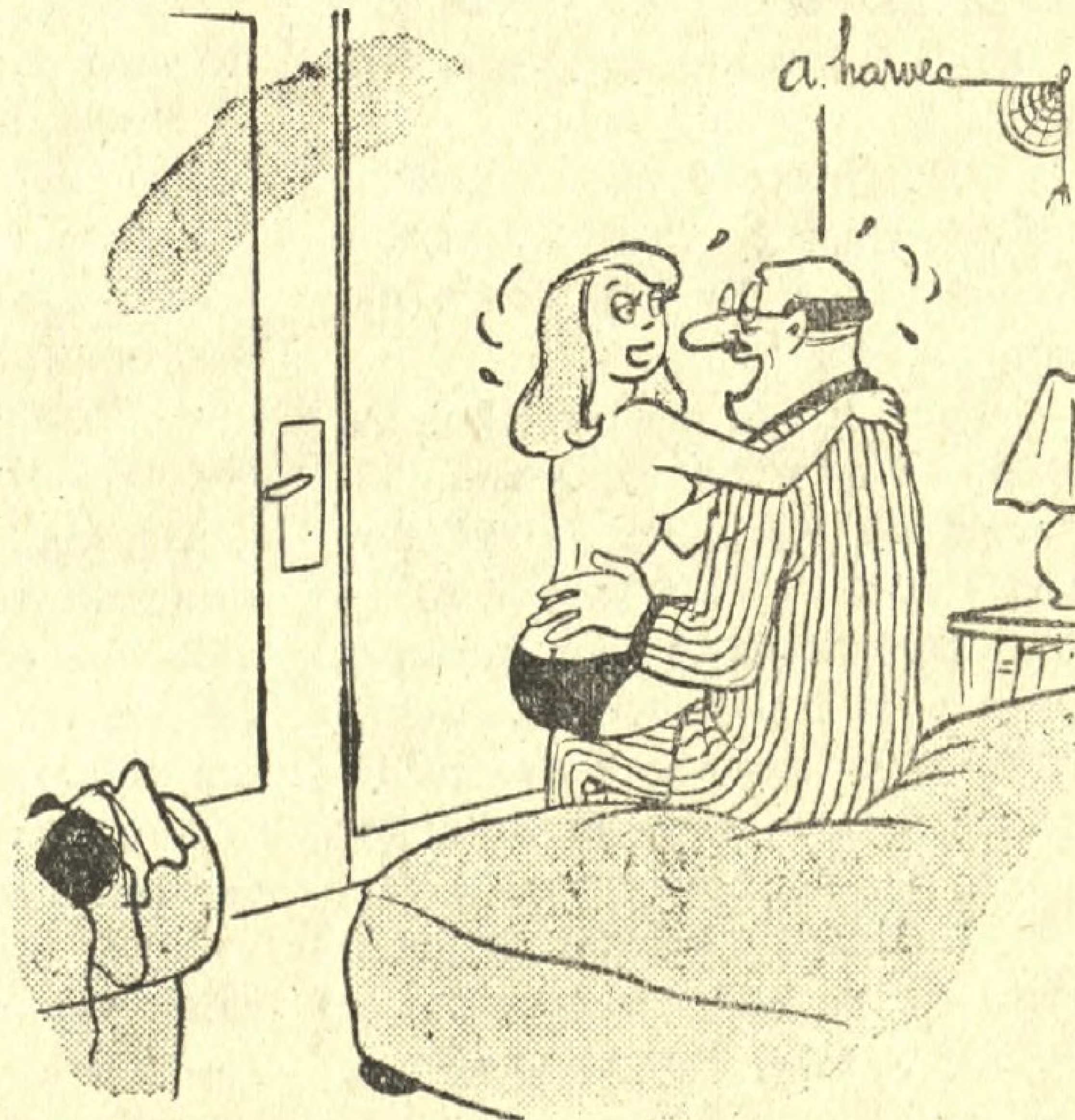
— Babamın cebinde!...

— İci Paris —

— Sana söylüyorum, işitmiyor musun!...

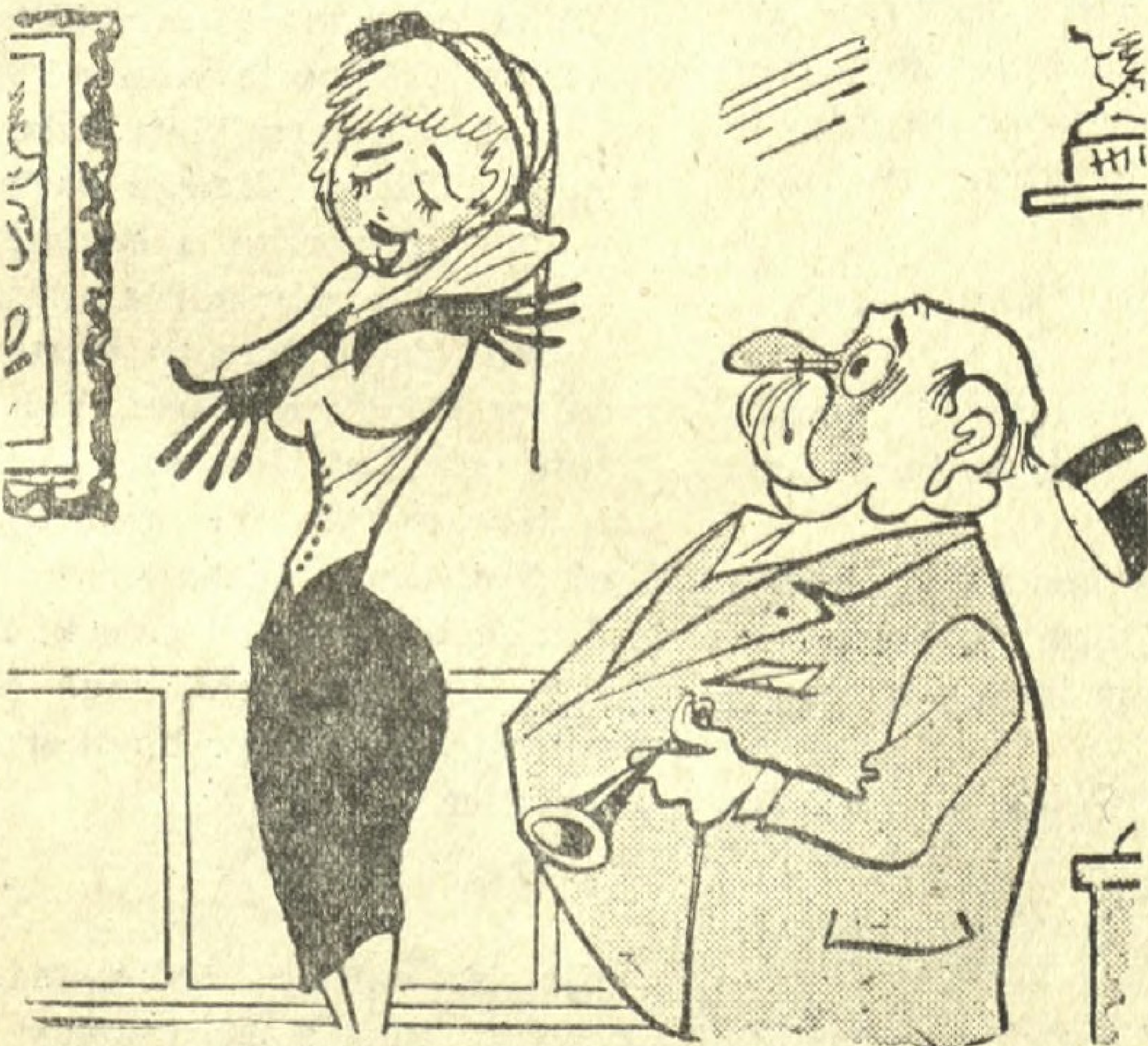
— France Dimanche —

— Beni seviyor musun?

—Oooh, şüphe mi ediyor sunuz sayın mebus, tüccar ve idare meclisi reisi!...

— France Dimanche —

— Nasıl uyuyorsunuz?

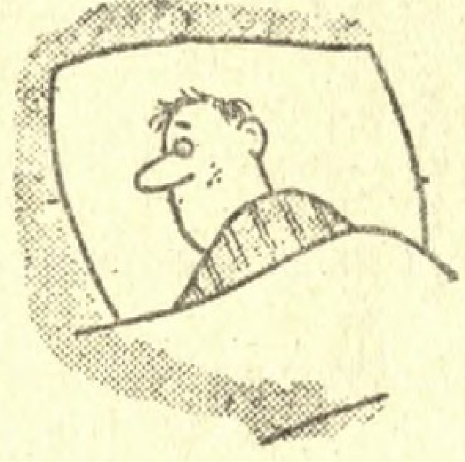
— İşte böyle doktor: Ellerim göğsümde, yüzükoyun yatarak!...

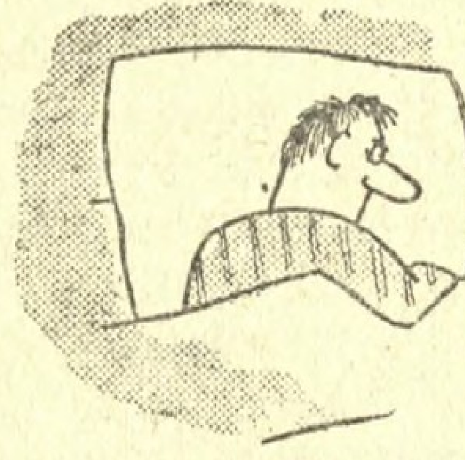
— Le Hérisson —

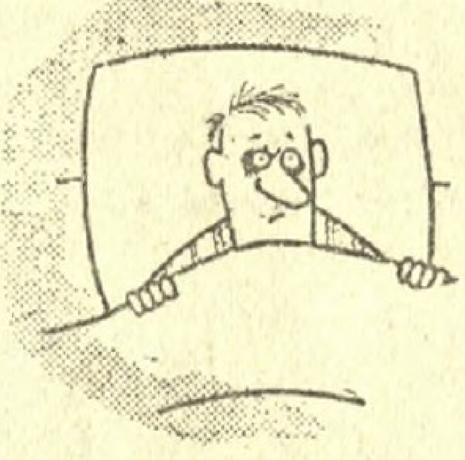

— Garson, on kilometre oldu, hâlâ ekmek bekliyorum!..

— France Dimanche —

YAZISIZ!..

— France Dimanche —

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 21

— Yaaa! Kral eğleniyor, desene.

— Evet, ama siz emir vermişsiniz.

— Kime emir vermişim?

— Daktiloya.

Abdullah bey, içinden bir lâhavle çekti. İşler karışıyordu. İpin ucunu biraz gevşek bırakırsa büsbütün arap saçına dönecekti. Bu meseleyi fazla kurcalamamanın da isabetli bir hareket olacağını anlıyordu.

— Sadettin bey, dedi, bir meclis kurmak lâzım. Herkesi buraya çağırın, müzakere edeceğiz.

— Neyi müzakere edeceğiz, beyefendi?

— Kaçakçıları nasıl ele geçireceğimizi. Herkes fikrini söylesin, bakalım.

Biraz sonra Abdullah beyefendinin çalışma odasında, palas müdüründen kâtibe kadar bütün müessese adamları toplanmış bulunuyorlardı. Yalnız, daktilo yoktu. Son dakikada, Abdullah bey, konuşulacak mevzuun nezaketini göz önüne getirmiş, dak tilo da olsa bir kızın yanında böyle bir meselenin açılmasını doğru bulmamıştı.

Abdullah bey, gözlüğünü taktı, koltuğuna yaslandı, elinden geldiği kadar azametli bir eda takındı:

— Malûm ya, dedi, meşhur bir söz vardır, müsademeli efkârdan barikalı hakikat çıkar, derler. Şimdi biz de konuşacağız. İzlerini bir türlü bulamadığımız Nevres beyle Zizi'yi nasıl ele geçireceğimizi bilmiyoruz. Herkes kendi fikrini söylesin. El elden, akıl akıldan üstündür derler. Sen söyle bakalım, Rafael. Nevresle Zehra acaba nereye savuştular?

Palas müdürü yutkundu. Bilmeceye benziyen bu sual karşısında, susmaktan, yahut deli saçmasına benzer cevap vermekten başka yapılacak bir şey yoktu. Ellerini uğuşturdu:

— İstanbul çok büyük şehir, efendim. Nasıl tahmin edeyim?. Belki köyden ayrılmamışlardır, belki şehre inmişlerdir, belki karşıya geçmişlerdir, belki vapura binip yabancı memlekete kaçmışlardır...

Abdullah bey ayağa kalkmış, elleri arkasında aşağı yukarı dolaşmağa başlamıştı. Durdu, elini Rafaele doğru uzattı:

— Yeter, dedi, senden fayda yok, bu kadar çok belkiyi bir araya getirince, buna fikir denmez.

Kâtibe döndü:

— Sen söyle bakalım, dedi, senin de fikrini anlıyalım.

Kâtip kaşlarını çattı, bakışlarına ciddî bir ifade verdi

— Benim fikrim büsbütün başka, dedi. Bu işte bir cinayet kokusu seziyorum.

Abdullah bey, pencerenin önüne gitmiş arkası dönük, dışarıya bakmakla meşguldü. Cineyet lâfını işitir işitmez,, öyle sert bir hareketle döndü ki, sarhoş gibi sendeledi, kendini zor tuttu. Gözlerini fal taşı gibi açtı:

— Ne cinayeti? diye bağırdı.

— Basbayağı cinayet, efendim. Bana kalırsa, Nevres, Zehra hanımı öldürdü.

Odanın içinde acı bir çığlık duyuldu. Hanife hanım, kızının öldürüldüğünü duyunca (Hay! Hay! Hay!) diye üç defa haykırmış, oturduğu koltuğa yığılıp kalmıştı. Hemen etrafına üşüştüler, Abdullah bey, karısının yakasını çözdü, Rafael, oradan eline geçirdiği bir gazete ile, ona hava vermeğe başladı. Sadettin, koşmuş, kapıdan avazı çıktığı kadar bağırmıştı:

— Çocuklar, çabuk, sirke getirin.

Bir garson çocuk, elinde bir sirke şişesiyle seğirtti. Şişeyi Sadettine uzattı:

— Zeyinyağı da getireyim mi efendim?

Sadettin, sirke şişesini çocuğun elinden aldı

— Zırvalama, diye azarladı, hıyar salatası yapacak değiliz, adam ayıltacağız.

— Su dökelim, öyleyse, beyefendi.

— Ağzını bozma, çekil şuradan, şimdi şamarı yersin!

Hanife hanım, biraz sonra, şişman vücudunun ter kokusu ile karışık buram buram sirke kokuları içinde ayıldı. Beynine balyoz yemiş bir buzağı gibi, mânasız bakışlarını etrafında gezdirdi:

— Ne oldu bana? diye sordu.

— Merak edilecek bir şey değil, Fificiğim. Hafif bir baygınlık geçirdin, ayılttık.

Hanife hanım kendini toplamıştı. Cinayet haberini hatırladı.

— Kimdi o, Ziziyi öldürdüler diyen?

Sadettin, lâfa karıştı:

— Kendini bilmezin biri dedi. Bir kere, ortada bir cinayet varsa, tahkiki benim vazifem, bugüne bügün, müessesenin detektifi benim.

Hanife hanım, bayılmağa hazırlandığı sırada dudaklarından dökülen yaygaranın bir kaç misli yüksek perdeden bir vaveylâ daha kopardı:

— Susuun! Susuuun! Böyle lâf etmeyin; vallâhi şimdi yine bayılırım.

Sadettin, masanın üstüne bırakmağa hazırlandığı sirke şişesini, ihtiyaten elinde tuttu.

Abdullah bey, karısını ayılttıktan sonra, kâtibe dönmüştü:

— Şu cinayet lâfını nereden çıkardın, anlat bakalım, dedi.

— En akla yakın ihtimal budur, efendim.

Sadettin, kendi salâhiyet dairesine vaki olan bu tecavüze tahammül edemedi. Ellerini yeleğinin üst kenarlarına soktu, parmaklarını yelpaze gibi açtı, kâtibin yanına yaklaştı, ona, tepeden bir bakışla sordu:

— Sen hiç ömründe polis hafiyeliği yaptın mı?

— Hayır, yapmadım.

— Öyleyse boyundan büyük işlere karışma. Herif pastırma kralının otomobiline binip kaçtı, Zehra hanımı da beraber kaçırdı. İzlerini ben takip ettim, sen kimin evini soruyorsun?

— Otomobille kaçtığı ne malûm?

— Şundan malûm ki, otomobili geri getiren bir de imzalı pusula getirmiş.

— Pusulada, ben Zehra hanımla beraberim diye mi yazıyor?

— Hayır, ama bunun böyle olduğu besbelli.

— Nereden besbelli oluyormuş?

— Neredeni meredeni yok, besbelli vesselâm.

— Nevres, Zehra hanımı öldürdükten sonra, tek başına da kaçabilir.

— Ben senin aklına şaşayım.. Adam öldürdükten sonra, bindiği otomobili pusula ile geri gönderen katil gördün mü sen hiç?

— Katilin türlüsü vardır. Bu da böylesi zahir.

— Peki, öldüren kaçtı diyelim, ölen ne oldu?

— Ölen,, havuzun dibinde.

— Hangi havuzun dibinde?

— Bahçedeki kurbağalı havuzun dibinde.

— Ne biliyorsun?

— Suyunu boşaltın da bakın.

Sadettinle kâtip arasında geçen bu hararetli konuşmayı bir hakikî vak'aya aitmiş gibi, odanın içindekiler pürdikkat ve pürheyecan dinliyorlardı.

Sadettin'in içine bir şüphe girmişti. Kâtibin sözleri pek de yabana atılacak şeyler değildi. Mücevherleri çalan, mücevher sahibini mektupla tehdit eden, Zehrayı baştan çıkaran bu kepaze herif, bu cinayeti de işlemiş olabilirdi. Hattâ, kim bilir, mücevherleri de Zehra ile beraber havuza atmış olması ihtimali vardı.

Garip bir tedai ile, ayni şeyleri, ayni zamanda Hanife hanım da düşünmüştü. Kızının öldürülmüş olması ihtimali ile yanan yüreği, bu acı ile karışık, mücevherlerinin havuzda bulunması ihtimali ile tatlı tatlı çarpmış, bu iki duygu birleşince, kadıncağız, yerinden fırlayıp, üçüncü bir çığlık daha atmıştı:

— Kurutun, kurutun, çabuk kurutun!

Sadettin, cebinden mendilini telâşla çıkardı, Hanife hanıma koştu, ayıltmak için serptikleri sirkeden ıslanan blûzunu silmeğe başladı.

— Ne yapıyorsun, a canım?

— Kurutun demediniz mi?

—Beni değil, havuzu kurutun, havuzu! Kızımı kurtarın. Vah evlâdım, vah Ziziciğim, seni kurbağalı havuzlardan mı çıkaracaktım? Yetişiiin! İmdaaat!

Hanife hanımın bu seferki baygınlığı, ilkinden daha uzun sürdü. Ayıltıncıya kadar hayli sıkıntı çektiler.

★

Turistik palasın bahçesindeki kurbağalı havuz, suyu kolay kolay boşalacak cinsten bir havuz değildi. Hem çok büyüktü, hem çok derindi. Üstelik, boşaltma tertibatı da yoktu.

(Devamı var)

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

BANKACILIK muameleleri yapar.

En müsait şartlarla MVEDUAT kabul eder ve her nevi

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için **gerekli yardımları yapar ve krediler açar.**

1953 İkramiyeli Mevduat Plânının İkinci Çekilişi :

4 MAYIS

41, 42, 43 üncü İkramiye Evleri

Bahçeli 3 EV

ve çesitli para ikramiyeleri..

- Tasarruf Hesaplarında **750** Liraya kadar her **150** Lira ve **750** Liradan sonraki her **500** Lira için çekilişlere bir iştirâk hakkı verilir.
- Enaz **1000** Lira bakıyeli Vadeli ve Preavılı Cari Hesaplar çekilişlere katılırlar.

Türkiye İş Bankası

Kadın ve Erkek için Paristen Diplomalı

PANTALON MÜTEHASSISI

LEON

Adres: Tepebaşı, Kallavi sokak, Sülün apt. No. 13/1

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ : 1.500.000, — Türk Lirası

Yangın
Kara ve Deniz Nakliyatı
Kaza
Hayat

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri	
	ve	
	Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi: İmtiyaz — İstanbul

Bütün ağrılara karşı

Kininli

GRİPİN

BAŞARI İLE KULLANILIR.

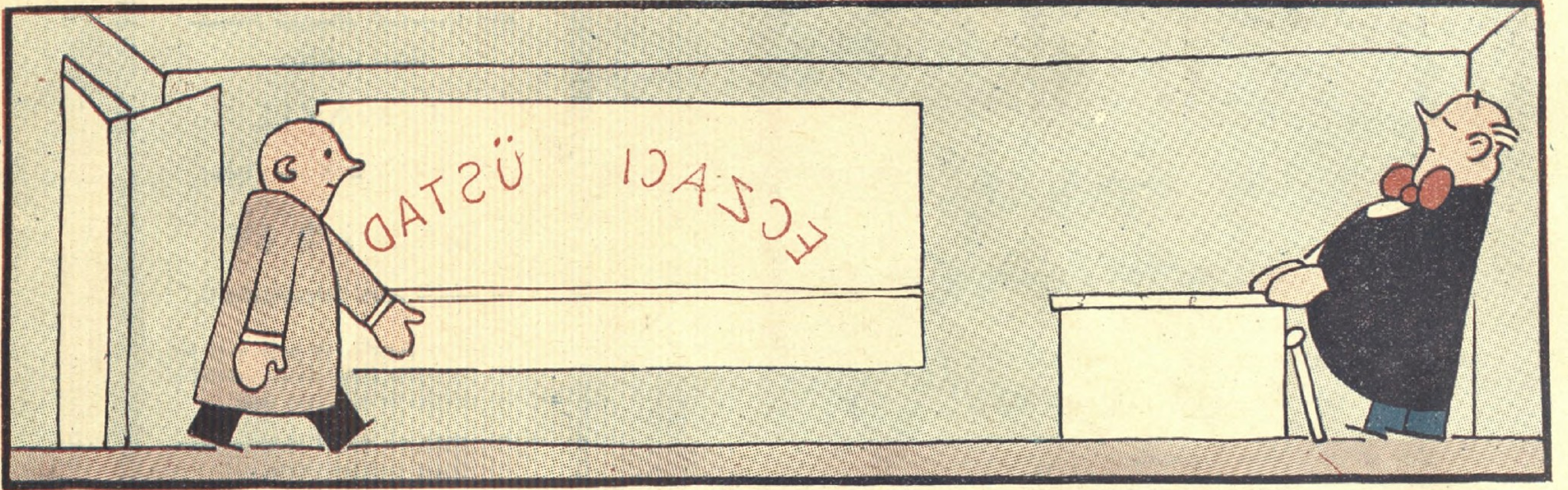

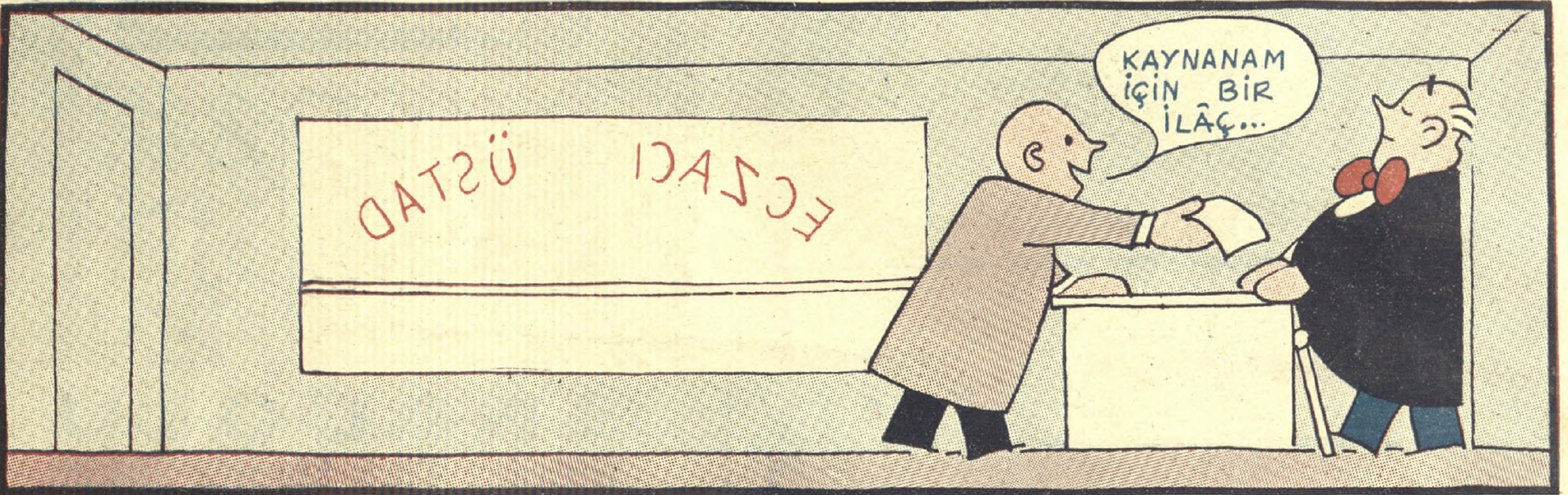
TURAL

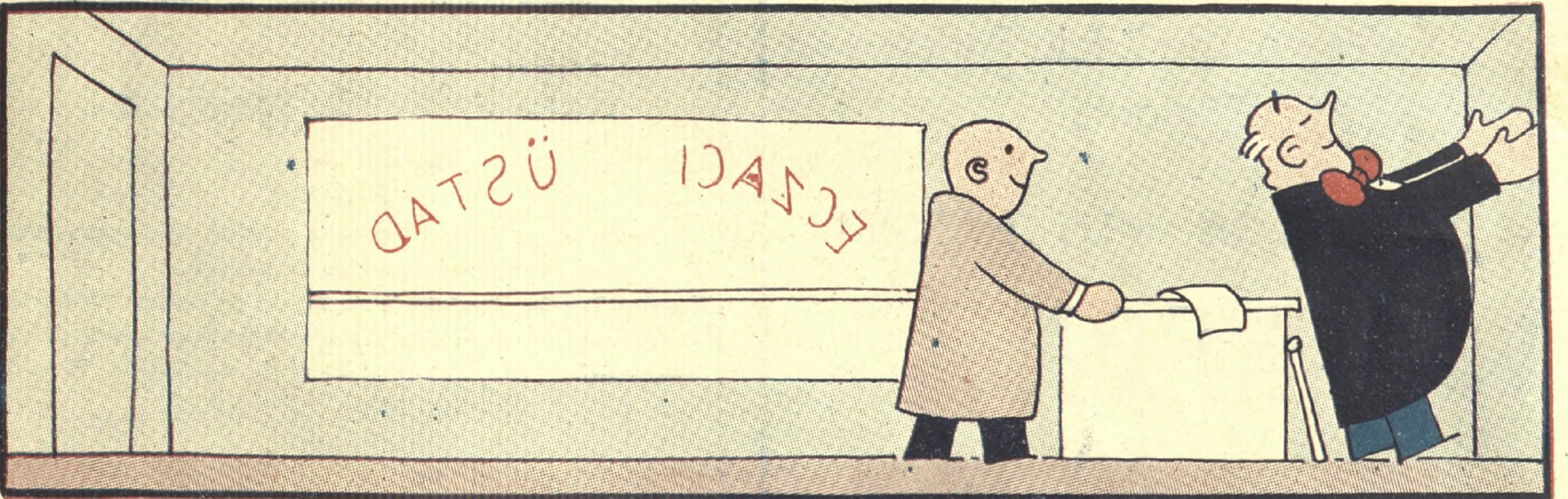
Öksürüğü

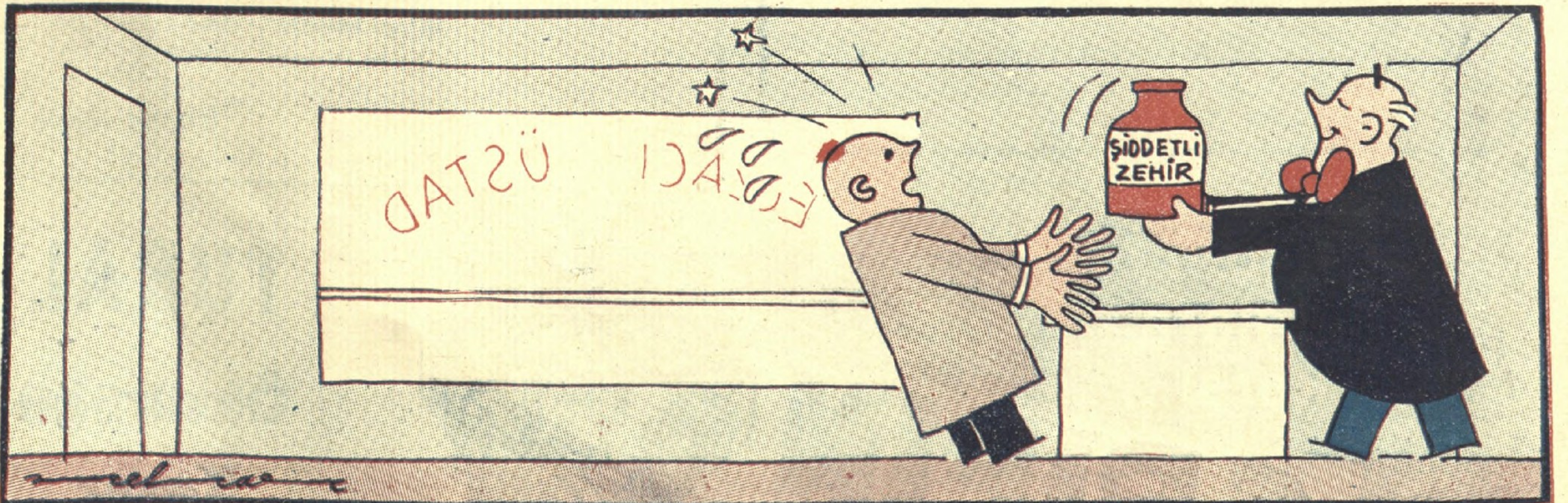
Keser

Akbaba

Üstad Eczacı !

4 Nisan 1953

40